FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)

den 10 mars 2009 *

I mål T-249/06,

Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), tidigare Nikopolsky Seamless Tubes Plant ”Niko Tube” ZAT, Nikopol (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), tidigare Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, Dnipropetrovsk (Ukraina),

företrädda av advokaterna H.-G. Kamann och P. Vander Schueren,

klagande,

* Rättegångsspråk: engelska.

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av J.-P. Hix, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten G. Berrisch,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av H. van Vliet och T. Scharf, därefter av M. van Vliet och K. Talabér-Ricz, samtliga i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 954/2006 av den 27 juni 2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina, om upphävande av rådets förordning (EG) nr 2320/97 och rådets förordning (EG) nr 348/2000 och om avslutande av interimsöversynen och översynen vid giltighetens utgång av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland och Rumänien och om avslutande av interimsöversynen av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland, Rumänien, Kroatien och Ukraina (EUT L 175, s. 4),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen),

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová samt domarna K. Jürimäe (referent) och S. Soldevila Fragoso,

justitiesekreterare: handläggaren K. Pocheć,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 juni 2008,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 2.10 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 461/2004 av den 8 mars 2004 (EGT L 77, s. 12, nedan kallad grundförordningen) fastställs de kriterier

som institutionerna ska tillämpa för att göra en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet. I bestämmelsen föreskrivs följande:

”En rättvis jämförelse skall göras mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse skall göras i samma handelsled och avse försäljningar som ligger så nära varandra i tiden som möjligt och med hänsyn tagen till andra olikheter som påverkar prisernas jämförbarhet. Om normalvärdet och det fastställda exportpriset inte är direkt jämförbara skall i varje särskilt fall hänsyn i form av justeringar tas till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka priserna och därmed prisernas jämförbarhet. Dubblering skall undvikas vid justeringen, särskilt avseende rabatter, avdrag, kvantiteter och handelsled. Om de angivna villkoren är uppfyllda kan justeringar göras för följande faktorer:

…

i) Provisioner

Justering skall göras för olikheter i provisioner som utbetalas för försäljningarna i fråga. Begreppet ’provisioner’ skall anses inbegripa handlarens pålägg för produkten eller den likadana produkten, om handlaren fyller liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis.

…”

2 Artikel 3 i grundförordningen rör fastställande av skada. I artikeln anges följande:

”…

2. Fastställande av skada skall grundas på faktiska bevis och skall inbegripa en objektiv granskning av såväl a) den dumpade importens omfattning och inverkan på priserna på gemenskapsmarknaden för likadana produkter, som b) denna imports inverkan på gemenskapsindustrin.

3. Med avseende på den dumpade importens omfattning skall det övervägas huruvida en betydande ökning av dumpad import ägt rum antingen i absoluta tal eller i förhållande till produktion eller konsumtion i gemenskapen. Vad avser den dumpade importens inverkan på priserna skall det övervägas huruvida de dumpade importprodukterna sålts till betydligt lägre pris än priset för den likadana produkten framställd av gemenskapsindustrin, eller om denna import annars leder till att priserna sänks väsentligt eller till att väsentliga prisökningar som annars skulle ha ägt rum förhindras. Varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

…

5. Granskningen av den dumpade importens inverkan på den berörda gemenskapsindustrin skall innefatta en bedömning av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för industrins tillstånd, inbegripet den omständigheten att en industri ännu inte har återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning eller subventionering, storleken på den faktiska dumpningsmarginalen, faktisk och möjlig

nedgång i försäljning, vinst, tillverkningsvolym, marknadsandel, produktivitet, avkastning på investeringar, kapacitetsutnyttjande, faktorer som påverkar gemenskapspriser, faktiska och möjliga negativa verkningar på likviditetsflödet, lagerhållning, sysselsättning, löner, tillväxt och förmåga att anskaffa kapital eller investeringsmedel. Denna uppräkning är inte uttömmande och varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

6. Av den relevanta bevisning som framläggs enligt punkt 2 skall det framgå att den dumpade importen vållar skada i den mening som avses i [grundförordningen]. Detta innebär särskilt att det påvisas att den omfattning eller de prisnivåer som avses i punkt 3 ligger bakom den inverkan på gemenskapsindustrin som avses i punkt 5 och att denna inverkan är så omfattande att den kan betecknas som väsentlig.

7. Andra kända faktorer utöver den dumpade importen vilka samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin skall även granskas för att säkerställa att den skada som vållas av dessa faktorer inte tillskrivs den dumpade importen enligt punkt 6. Faktorer som kan beaktas i detta sammanhang inbegriper omfattningen av och priserna på importprodukter som inte säljs till dumpade priser, minskad efterfrågan eller förändringar i konsumtionsmönstren, handelsbegränsande åtgärder som tillämpas av och konkurrens mellan producenter i tredje land och gemenskapsproducenter och gemenskapsindustrins tekniska utveckling, exportutveckling och produktivitet.

…”

3 Artikel 5 har rubriken ”Inledande av förfaranden”. I punkt 4 anges följande:

”En undersökning enligt punkt 1 skall endast inledas om det, på grundval av en granskning av i vilken grad det bland gemenskapsproducenter av likadan produkt finns stöd för eller motstånd mot klagomålet, fastställs att klagomålet är ingivet av gemenskapsindustrin eller för dess räkning. Klagomålet skall anses vara ingivet av gemenskapsindustrin eller för dess räkning om det stöds av gemenskapsproducenter vars sammanlagda produktion utgör mer än 50 % av den totala produktionen av den likadana produkten för den del av gemenskapsindustrin som antingen uttrycker stöd för eller motsätter sig klagomålet. Undersökningen skall dock inte inledas om de gemenskapsproducenter som uttryckligen stöder klagomålet tillsammans svarar för mindre än 25 % av gemenskapsindustrins sammanlagda produktion av den likadana produkten.”

4 Artikel 19.3 i grundförordningen har slutligen följande lydelse:

”Om en begäran om konfidentiell behandling inte anses berättigad och om den person som lämnar uppgifterna antingen är ovillig att göra uppgifterna tillgängliga eller att tillåta att de lämnas ut på ett mer generellt sätt eller i sammanfattad form, får dessa uppgifter lämnas utan beaktande om inte lämpliga källor på ett tillfredsställande sätt kan påvisa att uppgifterna är korrekta …”

Bakgrund till tvisten

5 Sökandena Nikopolsky Seamless Tube Plant ”Niko Tube” ZAT, nu Interpipe Nikopolsky Tubes Seamless Tube Plant Niko ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) (nedan kallat Niko Tube) och Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, nu Interpipe Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (nedan kallat

NTRP), är ukrainska bolag som tillverkar sömlösa rör. Sökandena har två närstående försäljningsbolag: Interpipe SPIG, etablerat i Ukraina, och Sepco SA, etablerat i Schweiz.

6 Till följd av ett klagomål som ingavs den 14 februari 2005 av Defence Committee of the Seamless Steel Tubes Industry of the European Union, inledde kommissionen ett antidumpningsförfarande rörande import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina i enlighet med artikel 5 i grundförordningen. Kommissionen inledde även två förfaranden för interimsöversyn i enlighet med artikel 11.3 i grundförordningen avseende import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland, Rumänien, Kroatien och Ukraina. Tillkännagivandet om inledande av dessa förfaranden offentliggjordes den 31 mars 2005 (EUT C 77, s. 2).

7 Undersökningen angående dumpning och den till följd härav uppkomna skadan omfattade perioden mellan den 1 januari och den 31 december 2004 (nedan kallad undersökningsperioden). Undersökningen av utvecklingstendenser som är av betydelse för skadebedömningen omfattade perioden från den 1 januari 2001 till och med slutet av undersökningsperioden.

8 Med hänsyn till det stora antalet gemenskapsproducenter gjorde kommissionen i enlighet med artikel 17 i grundförordningen ett stickprov avseende fem gemenskapsproducenter som skulle omfattas av undersökningen. Det ursprungliga urvalet bestod av följande fem gemenskapsproducenter: Dalmine SpA, Benteler Stahl/Rohr GmbH, Tubos Reunidos SA, Vallourec & Mannesmann France SA (nedan kallat V & M Frankrike), V & M Deutschland GmbH (nedan kallat V & M Tyskland). Eftersom Benteler Stahl/Rohr valde att inte samarbeta, ersatte kommissionen detta bolag med Rohrwerk Maxhütte GmbH.

9 I skrivelser av den 6 juni 2005 och den 14 juli 2005 besvarade såväl sökandena som SPIG Interpipe och Sepco kommissionens frågeformulär i antidumpningsundersökningen.

Kontrollbesök i sökandenas och SPIG Interpipes lokaler ägde rum den 17 respektive den 26 november 2005.

10 Kommissionen skickade den 27 februari 2006 den första handlingen med slutliga uppgifter till sökandena, vilken innehöll en beskrivning av omständigheterna och skälen till kommissionens förslag till antagande av slutgiltiga antidumpningsåtgärder. Genom en skrivelse av den 22 mars 2006 ifrågasatte sökandena formellt kommissionens slutsatser i den första handlingen med slutliga uppgifter. De hävdade att kommissionen felaktigt upptagit uppgifter om produkter som inte tillverkas av dem, att kommissionen hade jämfört normalvärdet och exportpriset i olika handelsled, vilket är oförenligt med artikel 2.10 första stycket i grundförordningen, och att kommissionen hade åsidosatt artikel 2.9 i grundförordningen genom att behandla Sepco som importör och konstruera dess exportpris.

11 Den 24 mars 2006 anordnade kommissionen ett muntligt sammanträde med sökandena för att diskutera frågan om beräkning av dumpningsmarginalen liksom deras erbjudande om prisåtaganden. Den 30 mars 2006 hölls ett annat sammanträde rörande skadan.

12 Genom ett fax av den 3 april 2006 till kommissionen framförde sökandena en förfrågan om gemenskapsindustrins samarbete i undersökningen.

13 Den 24 april 2006 antog kommissionen den andra handlingen med slutliga uppgifter. I denna handling avslog kommissionen begäran om undantag från beräkningen av normalvärdet på vissa produkter som inte tillverkas av sökandena, det vill säga produkter som hänför sig till produktkodnummer KE4. Kommissionen gjorde vidare en justering av Sepcos försäljningspriser, vilken inte skedde på grundval av artikel 2.9 i grundförordningen utan i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen. Slutligen lämnade kommissionen i denna handling information om gemenskapsindustrins samarbete.

14 I ett fax av den 26 april 2006 påminde sökandena kommissionen om att de uppgifter som lämnats med anledning av frågeformuläret i antidumpningsundersökningen och som kontrollerats av kommissionens tjänstemän visade att atomrören med produktkontrollnummer KE4 inte tillverkas av dem.

15 Sökandena inkom med sina synpunkter på den andra handlingen med slutliga uppgifter i en skrivelse till kommissionen av den 4 maj 2006.

16 I skrivelse av den 30 maj 2006 förklarade kommissionen för sökandena varför den inte hade godtagit deras erbjudande om åtaganden av den 22 mars 2006.

17 Den 7 juni 2006 antog och offentliggjorde kommissionen sitt förslag till rådets förordning om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina, om upphävande av rådets förordning (EG) nr 2320/97 och rådets förordning (EG) nr 348/2000 och om avslutande av interimsöversynen och översynen vid giltighetens utgång av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland och Rumänien och om avslutande av interimsöversynen av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland, Rumänien, Kroatien och Ukraina.

18 I ett fax som mottogs av sökandena den 26 juni 2006 kl 19.06, besvarade kommissionen de argument som sökandena framfört i faxet av den 26 april 2006 och skrivelsen av den 4 maj 2006, med undantag för argumentet rörande gemenskapsindustrins bristande samarbete. I en skrivelse till sökandena av den 16 juni 2006, och som mottogs av dessa den 27 juni 2006, besvarade kommissionen sökandenas synpunkter angående gemenskapsindustrins deltagande i förfarandet.

19 Den 27 juni 2006 antog rådet förordning (EG) nr 954/2006 av den 27 juni 2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina, om upphävande av rådets förordning (EG) nr 2320/97 och rådets förordning (EG) nr 348/2000 och om avslutande av interimsöversynen och översynen vid giltighetens utgång av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland och Rumänien och om avslutande av interimsöversynen av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland, Rumänien, Kroatien och Ukraina (EUT L 175, s. 4) (nedan kallad den angripna förordningen).

20 Genom den angripna förordningen belade rådet sökandenas import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med antidumpningstullar uppgående till 25,1 procent.

Förfarande och parternas yrkanden

21 Sökandena väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 september 2006.

22 Kommissionen ansökte, genom handling som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 1 december 2006, om att få intervenera till stöd för rådets yrkanden. Ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning biföll denna ansökan genom beslut av den 16 januari 2007. Genom skrivelse av den 27 februari 2007 underrättade kommissionen förstainstansrätten om att den avstod från att inge en interventionsinlaga, men att den skulle delta i förhandlingen.

23 På grund av ändringen i sammansättningen av förstainstansrättens avdelningar förordnades referenten att tjänstgöra på andra avdelningen. Förevarande mål tilldelades följaktligen denna avdelning.

24 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten ska

— ogiltigförklara den angripna förordningen i den del den berör sökandena, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

25 Rådet har, med stöd av kommissionen, yrkat att förstainstansrätten ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

26 Till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring har sökandena åberopat sex grunder. Enligt den första grunden har sökandena gjort gällande att rådet gjorde en uppenbart oriktig bedömning och åsidosatte icke-diskrimineringsprincipen genom att beakta uppgifter om rör som inte tillverkas av sökandena vid beräkningen av normalvärdet. Enligt den andra grunden har sökandena gjort gällande att rådet åsidosatte artikel 3.2–3.7 och artikel 19.3 i grundförordningen samt principen om icke-diskriminering genom att, för att fastställa skadan, grunda sig på uppgifter rörande de fem gemenskapsproducenter som ingick i stickprovet, trots att dessa inte till fullo hade samarbetat. Enligt den tredje grunden har sökandena gjort gällande att stödet för klagomålet var lägre än den föreskrivna lägsta nivån på 25 procent av gemenskapsproduktionen, eftersom de gemenskapsproducenter som omfattas av stickprovet inte samarbetat fullt ut. Rådet åsidosatte därmed artikel 5.4 i grundförordningen genom att inte avsluta antidumpningsförfarandet. Enligt den fjärde grunden har sökandena gjort gällande att rådet gjorde en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 i och artikel 2.10 första stycket i grundförordningen genom att från Sepcos försäljningspris göra avdrag för ett belopp som motsvarar den provision som en agent som arbetar på provisionsbasis skulle ha erhållit, såsom en justering i samband med jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset. Enligt den femte grunden har sökandena gjort gällande att det sätt på vilket rådet avslog deras erbjudande om åtagande utgjorde ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen. Den sjätte grunden, slutligen, är uppdelad i fem delar, nämligen åsidosättande av rätten till försvar och/eller motiveringsskyldigheten i samband med behandlingen av rör som påståtts inte vara tillverkade av sökandena för att beräkna normalvärdet, i samband med utvärderingen av gemenskapsindustrins påstådda bristande samarbete, i samband med justeringen av det exportpris som tillämpas av Sepco, i samband med avslaget på sökandenas erbjudande om åtagande och i samband med behandlingen av försäljningskostnader, administrationskostnader och Interpipe SPIG:s övriga allmänna kostnader.

27 Förstainstansrätten anser att det finns anledning att dela upp prövningen av dessa sex grunder i förhållande till de omständigheter som de hänför sig till.

Beräkningen av normalvärdet

28 I den första grunden och i en del av den sjätte grunden har sökandena grundat sig på samma faktiska omständigheter, nämligen det förhållandet att kommissionen i sin beräkning av normalvärdet tog med uppgifter om produkter – vissa atomrör – som sökandena inte tillverkar.

29 Enligt sökandena har denna faktiska omständighet gett upphov till

— en uppenbart oriktig bedömning (första grunden),

— ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen (första grunden),

— ett åsidosättande av rätten till försvar och motiveringsskyldigheten (sjätte grunden).

Huruvida det skett en uppenbart oriktig bedömning

— Parternas argument

30 I den första grunden anser sökandena att rådet gjorde en uppenbart oriktig bedömning genom att hävda att uppgifterna om atomrören enligt produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001 inte hade kontrollerats och att det därför inte förelåg tillräckliga garantier för att dessa rör skulle uteslutas från beräkningen av dumpningsmarginalen. Därigenom åsidosatte rådet även sin omsorgsplikt och sin skyldighet att fastställa normalvärdet på ett sätt som inte är oskäligt.

31 Sökandenas svar på kommissionens frågeformulär innehåller i själva verket alla uppgifter som är nödvändiga för att styrka att de inte tillverkar nämnda rör. Dessa uppgifter kontrollerades vid kontrollbesök i sökandenas lokaler och godtogs utan förbehåll av kommissionens tjänstemän.

32 Enligt rådet är det i rättslig bemärkelse riktigt att beräkningen av dumpningsmarginalen inte kan innefatta uppgifter om produkter som inte tillverkas av de parter som är föremål för undersökningen, men sökandena har felaktigt påstått att rådet åsidosatte denna regel i förevarande fall. Rådet har nämligen gjort gällande att sökandenas påstående, att de redan hade lämnat alla relevanta uppgifter om transaktioner hänförliga till produktkodnummer KE4 i sitt svar på frågeformuläret, är felaktigt. För att fatta beslut om att utesluta sådana transaktioner från beräkningen av dumpningsmarginalen skulle det ha varit nödvändigt med ett nytt kontrollbesök på plats.

33 Kommissionen hade således för det första ingen anledning att anse att de förteckningar över SPIG Interpipes försäljning innefattade transaktioner avseende andra produkter än den berörda produkten. Den särskilda hänvisningen till en ukrainsk tillverkningsstandard som var okänd för kommissionen och för vilken ingen förklaring lämnades,

gjorde inte kommissionen uppmärksam på möjligheten att de atomrör som är i fråga i förevarande fall inte motsvarade den berörda produkten. Dessutom angavs de uppgifter av vilka det antas framgå att transaktionerna i fråga inte avsåg den berörda produkten på bara sex rader, i förhållande till de mer än 16 000 rader som innehåller uppgifter om försäljning, och de framgick endast av sex fält i förhållande till de över 600 000 fält som förekommer i tabeller som ifyllts av sökandena.

34 Rådet anser för det andra att även om kommissionen faktiskt kontrollerade samtliga förteckningar över försäljningen som lämnas av sökandena, kontrollerade den inte om försäljningen verkligen avsåg den berörda produkten, eftersom denna uppgift inte ankom på kommissionen. Tvärtom ansåg kommissionen att transaktionerna avseende atomrör hänförliga till teknisk standard TU 14-3P-197-2001 avsåg den berörda produkten. Under kontrollbesöket tog kommissionen inte upp frågan om rören hänförliga till produktkodnummer KE4, eftersom sökandena ännu inte hade framfört begäran om att dessa transaktioner skulle undantas från beräkningen av dumpningsmarginalen.

35 För det tredje anser rådet att SPIG Interpipe självt är ansvarigt för felet, eftersom bolaget inte iakttagit det system för överföring av information som fastställts av kommissionen, det vill säga produktkodnummer med sex symboler, och bolaget beslutat inbegripa uppgifter som endast kunde tolkas mot bakgrund av en ukrainsk tillverkningsstandard som var okänd för kommissionen, vilken inte kunde ersätta halva produktkodnummer.

36 För det fjärde har sökandena underlåtit att lägga fram tydliga bevis för att de sex transaktionerna verkligen avsåg andra sömlösa rör än den berörda produkten, att dessa rör inte tillverkades av sökandena och att de hade köpts från en oberoende tredje part.

37 Rådet har för det femte påpekat att SPIG Interpipe inte nämnde i den förteckning över leverantörer som angavs i svaret på frågeformuläret, att det endast fanns en leverantör för produkten enligt produktkodnummer KE4, det vill säga en av de sökande, NTRP.

— Förstainstansrättens bedömning

38 Det framgår av rättspraxis att gemenskapsinstitutionerna, vad gäller handelspolitiska skyddsåtgärder, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och rättsliga situationer som de ska bedöma (förstainstansrättens dom av den 13 juli 2006 i mål T-413/03, Shandong Reipu Biochemicals mot rådet, REG 2006, s. II-2243, punkt 61, samt för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 7 maj 1987 i mål 240/84, NTN Toyo Bearing m.fl. mot rådet, REG 1987, s. 1809, svensk specialutgåva, volym 9, s. 75, punkt 19).

39 Härav följer att gemenskapsdomstolens prövning av institutionernas bedömning måste begränsas till en kontroll av att förfarandereglerna har iakttagits, att de omständigheter som lagts till grund för det ifrågasatta valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att maktmissbruk inte förekommit (domstolens dom i det ovan i punkt 38 nämnda målet NTN Toyo Bearing m.fl. mot rådet, punkt 19, och av den 22 oktober 1991 i mål C-16/90, Nölle, REG 1991, s. I-5163, punkt 12, samt domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Shandong Reipu Biochemicals mot rådet, punkt 62).

40 När gemenskapsinstitutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning har iakttagandet av de garantier som ges av gemenskapens rättsordning i de administrativa förfarandena en betydelse som är än mer grundläggande, och den erinrar om att bland dessa garantier förekommer särskilt skyldigheten för den behöriga institutionen att med omsorg och opartiskhet undersöka alla relevanta uppgifter i det aktuella fallet (domstolens dom av den 21 november 1991 i mål C-269/90, Technische Universität München, REG 1991, s. I-5469, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 11, s. I-453, och domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Shandong Reipu Biochemicals mot rådet, punkt 63).

41 På området för handelspolitiska skyddsåtgärder och särskilt antidumpningsåtgärder är gemenskapsdomstolarna inte behöriga att bedöma frågor som är förbehållna gemenskapens myndigheter. Det åligger emellertid gemenskapsdomstolarna att säkerställa att institutionerna beaktat alla relevanta omständigheter och att de utvärderat handlingarna i ärendet med erforderlig omsorg för att det konstruerade normalvärdet ska kunna anses ha fastställts på ett skäligt sätt (förstainstansrättens dom av den 12 oktober 1999 i mål T-48/96, Acme mot rådet, REG 1999, s. II-3089, punkt 39,

och domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Shandong Reipu Biochemicals mot rådet, punkt 64, samt, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 39 nämnda målet Nölle, punkt 13).

42 Det är mot bakgrund av ovanstående som förstainstansrätten ska pröva huruvida rådet, såsom har hävdats av sökandena, gjorde en uppenbart oriktig bedömning när det ansåg att uppgifterna som avser atomrören enligt produktkodnummer KE4, och som tillverkats enligt teknisk standard TU 14-3P-197-2001, inte hade kontrollerats och att det därför inte förelåg tillräckliga garantier för att nämnda atomrör skulle uteslutas vid beräkningen av dumpningsmarginalen.

43 Förstainstansrätten påpekar härvid för det första att det är ostridigt att uppgifter om produkter som inte tillverkas av de parter som är föremål för undersökningen inte får beaktas vid beräkningen av dumpningsmarginalen.

44 För det andra ska förstainstansrätten avgöra om de omständigheter som sökandena anfört till kommissionen under undersökningen var tillräckliga för att slå fast att sökandena inte tillverkar atomrören i fråga, vilket innebär att kommissionen underlät att noggrant och opartiskt undersöka alla relevanta aspekter i detta fall och gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den fann att dessa omständigheter borde leda till ett nytt kontrollbesök i sökandenas lokaler.

45 Det framgår av handlingarna i målet att de förteckningar över den nationella och den europeiska försäljningen som sökandena angett i sina svar på frågeformuläret, vilka förteckningar har rubrikerna ”DMsales” respektive ”ECsales”, i enlighet med kommissionens begäran innehåller kolumnen ”Standard”. Sökandena har systematiskt angett exakt specifikation för den tekniska standarden för varje rörmodell i denna kolumn. Det kan dock konstateras att standard 14-3P TU-197-2001 inte anges någonstans i denna kolumn, vilket är en indikation på att sökandena inte sålde nämnda atomrör, inte ens till deras närstående försäljningsbolag SPIG Interpipe.

46 Det framgår vidare av en granskning av förteckningarna över sökandenas produktionskostnader för produkter avsedda för den nationella marknaden respektive den europeiska marknaden – vilka förteckningar har rubrikerna ”DMcop” respektive ”ECcop” – att sökandena inte tillverkar dessa atomrör. Följaktligen styrker dessa förteckningar att ingen av de produkter som nämns i förteckningarna ”DMcop” och ”ECcop” har tillverkats i enlighet med teknisk standard TU 14-3P-197-2001.

47 Det framgår emellertid också av handlingarna i målet att det i förteckningen över försäljning på den inhemska marknaden, med rubriken ”DMsales” som ingetts av SPIG Interpipe i sitt svar på frågeformuläret, upptagits sex transaktioner avseende rören enligt produktkodnummer KE4 som tillverkas enligt den tekniska standarden TU 14-3P-197-2001.

48 Dessutom angavs endast en enda leverantör för rör som omfattas av produktkodnummer KE4 i SPIG Interpipes förteckning över leverantörer och inköp, nämligen NTRP som är en av sökandena. I detta avseende framgår det av de förklaringar och handlingar som sökandena lämnat inom ramen för de åtgärder för processledning som vidtagits av förstainstansrätten att det frågeformulär som SPIG Interpipe skulle besvara endast avsåg försäljning till gemenskapen och att förteckningen DMsales, som avsåg försäljningen på den ukrainska marknaden, endast lämnats på rent frivillig grund. Förteckningen över SPIG Interpipes leverantörer och inköp skulle således endast omfatta leverantörer vars produkter såldes i gemenskapen. Eftersom de omständigheter som framgår av handlingarna i målet bekräftar att rören som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001 har sålts på den ukrainska marknaden och att alla rör som omfattas av produktkodnummer KE4 men inte teknisk standard TU 14-3P-197-2001, som tillverkas av NTRP, har sålts på gemenskapsmarknaden av SPIG Interpipe, anser förstainstansrätten att Interpipe SPIG inte gjorde något fel när bolaget i sin förteckning över leverantörer och inköp inte nämnde någon annan leverantör än NTRP.

49 Förstainstansrätten konstaterar att det förhållandet att dels förteckningen DMsales som ingetts av SPIG Interpipe innehöll transaktioner avseende rör som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001, dels att det i SPIG Interpipes förteckning över leverantörer och inköp endast hänvisades till en enda leverantör av rör som omfattas av produktkodnummer KE4, kan ha varit förvirrande för kommissionens tjänstemän som var ansvariga för undersökningen.

50 Förstainstansrätten konstaterar således att kommissionen, efter en omsorgsfull utvärdering av de svar som sökandena och deras närstående försäljningsbolag, Interpipe SPIG, lämnat på frågeformuläret, förfogade över motsägelsefulla uppgifter, eller åtminstone uppgifter vars giltighet kunde ifrågasättas.

51 Förstainstansrätten konstaterar även att sökandena inte har försökt skingra kommissionens tvivel beträffande dessa motsägelsefulla uppgifter. Det framgår således av handlingarna att sökandena efter antagandet av den första handlingen med slutliga uppgifter, vid ett sammanträde den 24 mars 2006, försett kommissionen med flera handlingar skrivna på ukrainska. Dessa handlingar förmodades utgöra sex fakturor avseende transaktioner som felaktigt angetts i förteckningen över SPIG Interpipes försäljning. Även om det uppstod oenighet mellan parterna vid förhandlingen angående huruvida kommissionen vid sammanträdet den 24 mars 2006 hade begärt en översättning av dessa handlingar, konstaterar förstainstansrätten att det ankom på sökandena att styrka sitt påstående, nämligen att de sex transaktionerna i fråga avsåg SPIG Interpipes köp av rör som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU-14-197-3P 2001 från en oberoende leverantör. Med anledning av den andra handlingen med slutliga uppgifter av den 24 april 2006 upprepade dessutom sökandena sin begäran om att uppgifterna angående nämnda atomrör skulle uteslutas, och inte heller denna gång åberopade de något som helst bevis för att atomrören i fråga hade köpts från en oberoende tredje part.

52 Förstainstansrätten konstaterar att på grund av de motstridiga uppgifterna i svaren på frågeformulären och i avsaknad av bevis för att atomrören i fråga hade köpts från en oberoende tredje part, kvarstod tvivel angående dessa uppgifters tillförlitlighet. Dessutom följer det av det ovan anförda att kommissionen hade visat tillbörlig omsorg vid granskningen av de uppgifter som sökandena lämnat, och det är med rätta som kommissionen i den andra handlingen med slutliga uppgifter fastställde att kommissionen inte kunde beakta dessa nya uppgifter som inte kontrollerats.

53 Förstainstansrätten anser att kommissionen har uppfyllt sin skyldighet att omsorgsfullt och opartiskt pröva alla relevanta omständigheter i ärendet och att den på grundval av

denna prövning kom till slutsatsen att uppgifterna om nämnda atomrör inte innebar tillräckliga garantier för att dessa uppgifter skulle kunna uteslutas från beräkningen av dumpningsmarginalen utan att en ny kontroll genomfördes. Härav följer att normalvärdet bestämdes på ett skäligt sätt i den mening som avses i den rättspraxis som nämns ovan i punkterna 40 och 41, och att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning.

54 Denna slutsats påverkas inte av det förhållandet, som påpekats av sökandena, att kommissionen genomförde kontrollbesök i sökandenas lokaler och hos SPIG Interpipe, vilket enligt sökandena innebär att samtliga ovan angivna uppgifter bör betraktas som kontrollerade och godkända av kommissionen. Eftersom dessa uppgifter är motsägelsefulla, är det nämligen inte möjligt att med säkerhet fastställa att sökandena inte tillverkade atomrören i fråga. Dessutom påpekar förstainstansrätten att vid tidpunkten för kontrollen hade sökandena ännu inte underrättat kommissionen om att SPIG Interpipe hade begått ett misstag i sin förteckning DMsales. Det var först efter antagandet av den första handlingen med slutliga uppgifter som sökandena underrättade kommissionen om felet och formellt påpekade att de inte tillverkade de atomrör som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001. Det kan således inte med fog hävdas att kontrollen redde ut motsägelserna i svaren på frågeformulären som sökandena och Interpipe SPIG lämnat till kommissionen.

55 Förstainstansrätten finner att den del av den första grunden som avser att det gjorts en uppenbart oriktig bedömning vid beräkningen av normalvärdet är ogrundad och att denna således inte kan läggas till grund för ett bifall av talan.

Huruvida icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts

— Parternas argument

56 Enligt sökandena har rådet åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen genom att vid beräkningen av dumpningsmarginalen undanta alla produkter som inte tillverkas av sökandena och som omfattas av produktkodnummer AB2, AC4, BD3, BD4, BE3, CC6, EA1, EA2, EB1, GE5, HD1, HE1 och ID4, medan rådet vägrade att göra detta när det gäller de atomrör som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001, samtidigt som det grundade sig på samma uppsättning vederbörligen kontrollerade uppgifter om kostnader och försäljning. De omständigheter som motiverar att den första serien av transaktioner utesluts är exakt desamma som de som motiverar att atomrören motsvarande teknisk standard TU 14-3P-197-2001 utesluts.

57 Rådet har hävdat att kommissionen godkänt sökandenas begäran om att utesluta den första uppsättningen transaktioner, eftersom sökandena inte hade rapporterat någon tillverkning av dessa produkter och det inte fanns någon produktionskostnad hänförlig till dessa produkter. Dessutom hade SPIG Interpipe inte angett något köp av dessa produkter från sökandena. Institutionerna ansåg således att de kunde godta denna begäran utan att det var nödvändigt att företa en ny kontroll på plats, eftersom de rimligen kunde anta att rören i fråga inte hade tillverkats av sökandena, till skillnad från de rör som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001.

— Förstainstansrättens bedömning

58 Enligt icke-diskrimineringsprincipen får lika situationer inte behandlas olika och olika situationer får inte behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (domstolens dom av den 27 januari 2005 i mål C-422/02 P, Europe Chemi-Con (Deutschland) mot rådet, REG 2005, s. I-791, punkt 33).

59 I motsats till vad sökandena har påstått, skiljer sig omständigheterna kring uteslutandet av rören som omfattas av produktkodnummer AB2, AC4, BD3, BD4, BE3, CC6, EA1, EA2, EB1, GE5, HD1, HE1 och ID4 från omständigheterna som ligger till grund för begäran att utesluta atomrören som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001. I synnerhet kan det konstateras att trots att rör som omfattas av produktkodnummer KE4 tillverkades av en av sökandena, nämligen NTRP, fanns de rör som omfattas av de övriga produktkodnummer inte upptagna någonstans i förteckningarna över sökandenas försäljning och produktionskostnader.

60 I förteckningen över SPIG Interpipes leverantörer och inköp upptogs dessutom, som redan nämnts ovan i punkt 48, med rätta en enda leverantör för rören som omfattas av produktkodnummer KE4, nämligen en av sökandena, NTRP. Förstainstansrätten konstaterar således att då omständigheterna i ärendet angående de atomrör som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001 var särskilt svåra att förstå, var detta inte fallet med omständigheterna rörande de produkter som kommissionen hade godtagit att utesluta från beräkningen av normalvärdet. Härav följer att då det rådde tvivel om tillförlitligheten av uppgifterna angående de atomrör som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001, har sökandena inte visat att sådana tvivel även förelåg beträffande rören som omfattas av övriga produktkodnummer.

61 Mot bakgrund av ovanstående finner förstainstansrätten att den del av den första grunden som avser åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen är ogrundad och kan således inte godtas.

Huruvida rätten till försvar och motiveringsskyldigheten har åsidosatts

— Parternas argument

62 I den sjätte grunden har sökandena gjort gällande att det föreligger åsidosättande av rätten till försvar. Enligt sökandena underrättade nämligen kommissionen dem den 27 juni 2006 om nya faktiska omständigheter och om en ny rättslig argumentation, det vill säga dagen för antagandet av den angripna förordningen. Dessutom åsidosatte rådet sin motiveringsskyldighet enligt artikel 253 EG, eftersom den angripna förordningen inte ger något tillfredsställande svar på sökandenas argument rörande fastställandet av normalvärdet.

63 När det gäller åsidosättandet av rätten till försvar har rådet hävdat att kommissionen lämnade förklaringar rörande fastställandet av normalvärdet i den andra handlingen med slutliga uppgifter av den 24 april 2006 och att sökandena besvarade dessa förklaringar i ett meddelande av den 26 april 2006. När det vidare gäller det påstådda åsidosättandet av motiveringsskyldigheten, har rådet hävdat att det handlade om en mycket specifik fråga som rörde ett visst bolag och att denna fråga följaktligen inte uttryckligen behövde behandlas i den angripna förordningen. Under alla omständigheter anser rådet att denna fråga togs upp i en skrivelse av den 26 juni 2006 och i samband med sammanträdena den 24 och 30 mars 2006.

— Förstainstansrättens bedömning

64 Det framgår av domstolens rättspraxis att de krav som följer av att rätten till försvar iakttas ska beaktas inte endast i samband med förfaranden som kan leda till sanktioner, utan även i samband med undersökningsförfaranden som genomförs innan en antidumpningsförordning antas som kan påverka berörda företag direkt och individuellt och få ofördelaktiga följder för dessa (domstolens dom av den 27 juni 1991 i mål C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mot rådet, REG 1991, s. 3187, punkt 15). I synnerhet ska berörda företag ha getts tillfälle att under det administrativa förfarandet framföra sina synpunkter på huruvida de påstådda omständigheterna och förhållandena verkligen föreligger och är relevanta och på den bevisning som enligt

kommissionen styrker dess påstående om att det har förekommit dumpning och att denna har orsakat skada (domen i det ovan nämnda målet Al-Jubail Fertilizer mot rådet, punkt 17). Dessa krav har närmare angetts i artikel 20 i grundförordningen, och i artikel 20.2 i denna förordning anges de klagande, importörer och exportörer och deras intresseorganisationer och företrädare för exportlandet ”får begära att slutligen ta del av de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka man avser att rekommendera att slutgiltiga åtgärder införs”.

65 Enligt rättspraxis ska det av motiveringen klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att gemenskapsdomstolen ges möjlighet att göra sin prövning (förstainstansrättens dom av den 12 oktober 1999 i mål T-48/96, Acme Industry mot rådet, REG 1999, s. II-3089, punkt 141). Däremot är rådet inte skyldigt att i motiveringen till förordningen ta ställning till alla de faktiska och rättsliga omständigheter som berörda parter åberopar under det administrativa förfarandet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 25 juni 1998 i de förenade målen T-371/94 och T-394/94, British Airways m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-2405, punkt 94). Det krävs dock inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom kraven på motivering ska bedömas med beaktande av bland annat det sammanhang som rättsakten ingår i och de olika rättsregler som gäller på området (förstainstansrättens dom av den 28 september 1995 i mål T-164/94, Ferchimex mot kommissionen, REG 1995, s. II-2681, punkt 118).

66 Det är mot bakgrund av ovanstående som förstainstansrätten ska pröva huruvida rådet faktiskt åsidosatte rätten till försvar och sin motiveringsskyldighet.

67 När det för det första gäller åsidosättandet av rätten till försvar, påpekar förstainstansrätten – utan att det är nödvändigt att pröva huruvida överväganden som rör uteslutandet av de atomrör som omfattas av produktkodnummer KE4 och teknisk standard TU 14-3P-197-2001 är av väsentlig betydelse för att beräkna normalvärdet – att i motsats till vad sökandena anfört, lämnades ingen ny omständighet eller motivering i de skrivelser som sökandena faktiskt tog emot den 27 juni 2006, det vill säga dagen för antagandet av den angripna förordningen. Sökandena har nämligen hävdat att kommissionen i dessa skrivelser för första gången

angav att atomrören inte kunde uteslutas från beräkningarna av dumpningsmarginalen, eftersom de uppgifter som kommissionen förfogade över inte var tillräckligt tillförlitliga i avsaknad av en ny kontroll. Kommissionen hade dock redan i den andra handlingen med slutliga uppgifter av den 24 april 2006 hävdat att eftersom dess tjänstemän inte hade möjlighet att kontrollera de uppgifter som lämnats av sökandena, kunde deras begäran inte bifallas. Dessutom påpekar förstainstansrätten att sökandena besvarade kommissionens påpekande i fax av den 26 april 2006 och att de således hade utövat sin rätt till försvar på denna punkt.

68 När det för det andra gäller åsidosättandet av motiveringsskyldigheten, konstaterar förstainstansrätten att skälet till att den angripna förordningen inte innehåller någon hänvisning till frågan om produkter som omfattas av produktkodnummer KE4 är att denna fråga enbart berör sökandena. Eftersom kommissionens resonemang klart och tydligt framgick av den andra handlingen med slutliga uppgifter av den 24 april 2006, kan sökandena inte med fog kritisera rådet för att ha åsidosatt sin motiveringsskyldighet.

69 Härav följer att den sjätte grunden som avser åsidosättande av de krav som följer av ett iakttagande av rätten till försvar och åsidosättande av motiveringsskyldigheten, såvitt avser fastställandet av normalvärdet, inte kan godtas.

Följderna av att gemenskapsproducenternas närstående bolag inte besvarat frågeformulären

70 Till stöd för den andra och den tredje grunden samt till en del av den sjätte grunden har sökandena anfört samma faktiska omständighet, nämligen att var och en av de fem producenter av sömlösa rör som kommissionen hade tagit med i det stickprov på vilket den grundade sin undersökning, var närstående till bolag som inte besvarat frågeformuläret.

71 Denna faktiska omständighet medför enligt sökandena följande:

— Ett åsidosättande av artikel 3.2–3.7 i grundförordningen (andra grunden).

— Ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen (andra grunden).

— Ett åsidosättande av artikel 19.3 i grundförordningen (andra grunden).

— Ett åsidosättande av artikel 5.4 i grundförordningen (tredje grunden).

— Ett åsidosättande av rätten till försvar och motiveringsskyldigheten (sjätte grunden).

Huruvida artikel 3.2–3.7 i grundförordningen har åsidosatts

— Parternas argument

72 I den andra grunden har sökandena hävdat att eftersom var och en av de fem producenter av sömlösa rör som ingår i stickprovet är knuten till en eller flera

produktions- och försäljningsbolag som underlåtit att ge in separata svar på kommissionens frågeformulär, kan dessa fem producenter inte anses ha samarbetat fullt ut. Enligt sökandena grundar sig den angripna förordningen på gemenskapsindustrins påstådda fullständiga samarbete. Sökandena anser att bedömningen av skadan strider mot artikel 3.2–3.7 i grundförordningen.

73 I detta avseende har sökandena för det första hävdat att det är omöjligt att uppfylla ovanstående bestämmelser i grundförordningen om det inte ställs krav på att alla enheter som är närstående till gemenskapsproducenterna och som deltar i produktionen eller försäljningen av produkten i fråga, samarbetar fullt ut i undersökningen.

74 För det andra har sökandena påpekat att åsidosättandet av ovanstående bestämmelser inte kan motiveras, som kommissionen tycks göra i sin skrivelse av den 27 juni 2006, med att det saknar en väsentlig inverkan på det partiella samarbete som erhålls från den koncern som en gemenskapsproducent tillhör, när det gäller fastställandet av den skada som en producent eller gemenskapsindustrin i sin helhet har lidit. Enligt sökandena har kommissionen grundat sig på ”principen om harmlösa fel”.

75 Härvid har sökandena gjort gällande att kommissionen inte anser att principen om harmlösa fel gäller producent/exportörer på så sätt att de också tillåts att endast delvis samarbeta i undersökningen.

76 Sökandena anser vidare att avsaknaden av fullständig information om produktionen för samtliga närstående producenter och om försäljning till oberoende kunder i första led inte utgör ett harmlöst fel. Först och främst är internprissättningen mellan koncernbolag inte tillförlitlig, och dessutom skulle ett undantag från skyldigheten att svara på frågeformuläret för alla närstående handlare vara det samma som att ge producenterna frihet att välja de uppgifter som de är villiga att vidarebefordra för att på det sättet påverka skadebedömningen.

77 Dessutom har sökandena gjort gällande att när det gäller det förhållandet att ett partiellt samarbete inom en koncern saknar väsentlig inverkan, är kommissionens tillvägagångssätt alltför förenklat och därmed felaktigt. Samarbete mellan vissa enheter i koncernen som endast är partiellt ger en ofullständig och felaktig bild av koncernen i fråga eller av gemenskapsindustrin som helhet.

78 Vidare har sökandena hävdat att ett försvar som grundas på principen om harmlösa fel inte kan avhjälpa de olika åsidosättandena av artikel 3 i grundförordningen.

79 Slutligen har sökandena påpekat att eftersom kommissionen inte har erhållit fullständiga uppgifter och inte har kunnat kontrollera dessa, kan kommissionen inte med säkerhet säga att omfattningen och värdet på produktionen och försäljningen, för vilka siffror inte lämnats, var tillräckligt obetydliga för att inte ha någon inverkan på skadebedömningen.

80 För det tredje har sökandena gjort gällande att i förevarande fall hade avsaknaden av ett fullständigt samarbete från de gemenskapsproducenters sida som omfattas av stickprovet en betydande inverkan på den skada som dessa producenter och gemenskapsindustrin som helhet lidit. Kommissionen grundade närmare bestämt sina beräkningar av skademarginalen nästan uteslutande på det överlåtelsepris som tillämpas av gemenskapsproducenterna. Denna metod ledde till en betydande överskattning av skademarginalerna.

81 Rådet har som svar på de argument som framförts av sökandena gjort gällande att institutionerna, med rätta, ansett att alla gemenskapsproducenter som omfattas av stickprovet samarbetade.

82 Rådet har nämligen hävdat att begreppet samarbete inte bör tolkas bokstavligen på det sättet att alla frågor från kommissionen måste erhålla fullständiga och exakta svar. Kommissionen bedömer alltid om och i vilken utsträckning en underlåtenhet att lämna vissa uppgifter har varit till men för undersökningen. Detta gäller såväl för gemenskapsexportörerna som för gemenskapsproducenterna, även om kommissionen får tillämpa olika kriterier för exportörer och producenter, eftersom dessa två grupper av bolag tillhandahåller uppgifter för olika ändamål. I detta sammanhang har rådet dessutom påpekat att det aldrig har åberopat förekomsten av ett harmlöst fel för att rättfärdiga de påstådda åsidosättandena.

83 Rådet anser att det i förevarande fall var med rätta som kommissionen inte uteslöt något bolag som omfattades av stickprovet från gemenskapsindustrin, med hänsyn till de faktiska omständigheter som kommissionen förfogade över.

84 När det för det första gäller sökandenas påstående att beräkningen av skademarginalen skulle ha varit felaktig på grund av bristande samarbete, har rådet erinrat om att kommissionen behöver priserna för försäljning till köpare i första led för att fastställa de genomsnittliga försäljningspriserna för alla gemenskapsproducenter och den vägda genomsnittliga prisunderskridandemarginalen. I förevarande fall var den vägda genomsnittliga marginalen för prisunderskridandet 32 procent. Enligt rådet hade denna marginal kunnat vara 30, 32 eller 35 procent om de uteslutna uppgifterna om vissa närstående bolags försäljning hade inbegripits, vilket inte skulle förändra slutsatsen att ett väsentligt prisunderskridande ägde rum och att den import som är föremål för dumpning orsakar gemenskapsindustrin skada. Rådet har även gjort gällande att sökandenas hänvisning till beräkningen av skademarginalen är irrelevant i detta sammanhang. Skademarginalen är endast lämplig för tillämpningen av regeln om lägsta tull, vilken innebär att tullen ska vara lika med dumpningsmarginalen eller skademarginalen om denna är lägre. I förevarande fall skulle ett inbegripande av Vallourec & Mannesmann Oil & Gas Ltds (nedan kallad VMOG Förenade kungariket) och Productos tubolares försäljning av den berörda produkten, vilken motsvarade mindre än 8 procent av gemenskapsindustrins försäljning av den berörda produkten, inte på något sätt leda till att skademarginalen, som beräknats till 57 procent, skulle sjunka till en lägre nivå än dumpningsmarginalen, som beräknats till 25,7 procent.

85 Rådet har vidare hävdat att sökandena utgår ifrån antagandet att de gemenskapsproducenter som ingett klagomålet och som omfattas av stickprovet i själva verket inte har samarbetat. Eftersom avsaknaden av uppgifter om vissa till gemenskapsproducenterna närstående bolag inte hade någon väsentlig inverkan på skadebedömningen och orsakssambandet, är detta antagande felaktigt, och påståendet om ett åsidosättande av artikel 3.2–3.7 i grundförordningen bör inte godtas.

— Förstainstansrättens bedömning

86 Förstainstansrätten har ovan i punkterna 38 och 39 redan framhållit att eftersom gemenskapsinstitutionerna vad gäller handelspolitiska skyddsåtgärder förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och rättsliga situationer som de ska bedöma, måste gemenskapsdomstolens prövning av institutionernas bedömning begränsas till en kontroll av att förfaranderegleras har iakttagits, att de omständigheter som lagts till grund för det ifrågasatta valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att maktmissbruk inte förekommit.

87 Förstainstansrätten erinrar för övrigt om att det enligt grundförordningen visserligen åligger kommissionen att i egenskap av undersökande myndighet avgöra om den produkt som avses med antidumpningsförfarandet är föremål för dumpning och vållar skada när den övergår till fri omsättning inom gemenskapen, och det således inte ankommer på den institutionen att föra över en del av den bevisbörda som åvilar den (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 17 december 1997 i mål T-121/95, EFMA mot rådet, REG 1997, s. II-2391, punkt 74, och domen i det ovan i punkt 41 nämnda målet Acme mot rådet, punkt 40). Kommissionen har dock enligt grundförordningen inga undersökningsbefogenheter som ger den rätt att tvinga bolag att delta i undersökningen eller att lämna upplysningar. Rådet och kommissionen är under dessa förhållanden beroende av att parterna samarbetar frivilligt för att lämna nödvändiga upplysningar inom utsatta frister. Parternas svar på det frågeformulär som föreskrivs i artikel 6.2 i grundförordningen är härvid väsentliga för antidumpningsförfarandets förlopp (domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Shandong Reipu Biochemicals mot rådet, punkt 65).

88 Inte desto mindre framgår det av artikel 18 i grundförordningen, som har rubriken ”Bristande samarbete”, och i synnerhet av punkt 3 i den bestämmelsen att ”om de uppgifter som lämnas av en berörd part inte är fullkomliga i varje avseende bör de inte lämnas utan beaktande, under förutsättning att eventuella brister inte är sådana att de gör det orimligt svårt att komma fram till ett rimligt tillförlitligt avgörande, att uppgifterna lämnas på ett korrekt sätt i god tid och är kontrollerbara och att parten har handlat efter bästa förmåga”.

89 Det är inom ramen för ovanstående som förstainstansrätten ska pröva sökandenas påstående att det förhållandet att de bolag som var närstående till de gemenskapsproducenter som omfattades av stickprovet inte hade besvarat frågeformuläret, utgör ett bristande samarbete såvitt avser dessa producenter som snedvrider resultatet av skadebedömningen i strid med artikel 3.2–3.7 i grundförordningen.

90 Även om parterna i ett antidumpningsförfarande i princip är skyldiga att i enlighet med artikel 6.2 i grundförordningen besvara kommissionens frågeformulär, följer det av ordalydelsen i artikel 18.3 i denna förordning att uppgifter som lämnas i en annan form eller i en annan handling inte ska lämnas utan beaktande när de fyra villkor som anges i denna bestämmelse är uppfyllda.

91 När en part har underlåtit att lämna ett svar på frågeformuläret, men har lämnat uppgifter i en annan handling, kan denna part inte klandras för bristande samarbete, under förutsättning, för det första, att eventuella brister inte är sådana att de gör det orimligt svårt att komma fram till ett rimligt tillförlitligt avgörande, för det andra, att uppgifterna lämnas på ett korrekt sätt i rätt tid och, för det tredje, går att kontrollera och, för det fjärde, att parten har handlat efter bästa förmåga.

92 Härav följer, i motsats till vad sökandena har påstått, att det förhållandet att ett till gemenskapsproducenten närstående bolag underlåter att inge ett svar på kommissionens frågeformulär inte nödvändigtvis innebär att producenten ska anses icke-

samarbetsvillig. Nämnda producent kommer inte att anses icke-samarbetsvillig om underlåtelsen att lämna uppgifter inte hade någon väsentlig inverkan på genomförandet av undersökningen.

93 I förevarande fall framgår det av handlingarna att kommissionen hade utarbetat och till var och en av producenterna skickat ett särskilt frågeformulär för deras närstående produktions- och försäljningsbolag. Dessa producenter var således skyldiga att lämna ett svar på detta frågeformulär för vart och ett av dessa närstående bolag. Det framgår dock av handlingar som ingetts av rådet att nedanstående närstående bolag inte lämnat något svar på frågeformuläret:

— Vallourec Mannesmann Oil & Gas Germany GmbH (nedan kallat VMOG Tyskland), närstående produktions- och försäljningsbolag till V & M Tyskland.

— Productos Tubulares, SA, närstående produktions- och försäljningsbolag till Tubos Reunidos.

— Acecsa-Aceros Calibrados, SA (nedan kallat Acecsa), närstående produktions- och försäljningsbolag till Tubos Reunidos.

— Almesa Almacenes Metalurgicos (nedan kallat Almesa), närstående handelsföretag till Tubos Reunidos.

— Dalmine Benelux BV, Dalmine France SARL, Dalmine Deutschland GmbH, Tenaris Global Services (UK), Eurotube Ltd, Quality Tubes Ltd, närstående handelsföretag eller återförsäljar-/distributionsbolag till Dalmine.

— Tenaris West Africa Ltd, till Dalmine närstående bolag med uppdrag dels att bearbeta rör och dels att utföra administrativa uppgifter.

94 Det framgår vidare av handlingarna i målet att VMOG Förenade kungariket, ett till V & M Tyskland och V & M Frankrike närstående produktions- och försäljningsbolag, ingav sitt svar på frågeformuläret efter fristens utgång. Kommissionen beaktade därför inte detta svar vid fastställandet av skadan.

95 Det ska således fastställas huruvida de fyra villkoren i artikel 18.3 i grundförordningen är uppfyllda för dessa bolag, varvid rådet i så fall inte kan klandras för att ha gjort en uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att de till gemenskapsproducenterna närstående bolagens underlåtenhet att inge ett svar på frågeformuläret varken inverkade på fastställandet av skadan eller beräkningen av skademarginalen.

96 När det för det första gäller fastställandet av skadan, ska förstainstansrätten för varje närstående bolag bedöma de uppgifter som rådet och kommissionen förfogade över för att undersöka om de brister som dessa bolag gett upphov till, i form av underlåtelse att inge svar på frågeformuläret, inte gjorde detta fastställande orimligt svårt. När det gäller närstående produktions- och försäljningsbolag ska särskild uppmärksamhet ägnas bristande uppgifter om de närstående bolagens produktion och försäljning och deras potentiella inverkan på fastställandet av skadan. Förstainstansrätten ska vidare undersöka om de uppgifter som rådet och kommissionen förfogade över uppfyller de tre sista villkoren i artikel 18.3 i grundförordningen.

97 När det gäller VMOG Tyskland, framgår det av svaren på de skriftliga frågorna från förstainstansrätten att rådet grundade sig på följande handlingar för att bedöma följderna av att detta bolag inte hade ingett något svar på frågeformuläret: förteckningen över varje enskild försäljningstransaktion för V & M Tyskland, tabellen

över V & M Tysklands produktionsvolym och tabellen som visar volymen och värdet på V & M Tysklands försäljning. Dessa handlingar ingavs av V & M Tyskland i rätt tid och har granskats av kommissionen.

98 Eftersom siffrorna för VMOG Tysklands försäljning och produktion ingick i A & M Tysklands svar på frågeformuläret, vilket stöds av de handlingar som ingetts av rådet, beaktades dessa vid fastställandet av skadan. Under dessa omständigheter konstaterar förstainstansrätten att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning genom att inte kräva att VMOG Tyskland skulle lämna ett svar på frågeformuläret och genom att anse att VMOG Tysklands underlåtelse att besvara frågeformuläret inte innebär att fastställandet av skadan snedvrids.

99 När det gäller VMOG Tyskland, framgår det av svaren på de skriftliga frågorna från förstainstansrätten att rådet grundade sig på följande handlingar för att bedöma konsekvenserna av att detta bolag inte ingett något svar på frågeformuläret: den konfidentiella versionen av Productos Tubulares svar på frågeformuläret för det första urvalet och en konfidentiell bilaga till klagomålet som innehöll en uppskattning av produktionskapaciteten och produktionen för de gemenskapsproducenter som stödde klagomålet. Productos Tubulares ingav dessa uppgifter i rätt tid.

100 Förstainstansrätten påpekar inledningsvis att Productos Tubulares, till skillnad från Tubos Reunidos, inte stödde klagomålet. Uppgifterna rörande detta bolag behövde således i princip inte beaktas vid den bedömning av situationen för gemenskapsindustrin som gjordes i skälen 155–176 i den angripna förordningen, vilken bedömning var nödvändig för fastställandet av skadan, såvida ett utelämnande av uppgifterna inte innebär att bedömningen snedvrids. I det sistnämnda fallet är det antingen nödvändigt att beakta dessa uppgifter, eller att utesluta uppgifterna om Tubos Reunidos. I förevarande fall framgår det av de handlingar som ingetts av rådet att Productos Tubulares produktion och försäljning svarade för mindre än 3 procent av gemenskapsindustrins totala produktion och försäljning under undersökningsperioden. Detta innebär att om Productos Tubulares uteblivna svar på frågeformuläret hade en inverkan på fastställandet av skada och orsakssambandet, var denna inverkan endast obetydlig. Även om rådet inte förfogade över några uppgifter om den period som föregick undersökningsperioden, det vill säga för åren 2001 till 2003, har avsaknaden av

uppgifter för denna period inte någon betydelse för fastställandet av skadan, eftersom de uteblivna uppgifterna i bästa fall skulle ha fått rådet att underskatta skadan och inte att överskatta den. Dessutom hade rådet hos Tubos Reunidos fastställt att ingen försäljning hade ägt rum mellan det sistnämnda bolaget och Productos Tubulares.

101 Förstainstansrätten konstaterar således att rådet inte gjort någon uppenbart oriktig bedömning när det inte krävde att Productos Tubulares skulle inge ett svar på frågeformuläret och ansåg att detta bolags uteblivna svar på frågeformuläret inte inverkade på fastställandet av skadan.

102 När det gäller Acecsa framgår det av rådets inlagor att detta bolag endast köpte en liten mängd av den berörda produkten av Tubos Reunidos under undersökningsperioden, vilken var avsedd att omvandlas till en annan produkt än den berörda produkten. Det framgår vidare av handlingarna i målet, särskilt av den icke-konfidentiella version av Tubos Reunidos svar på frågeformuläret, att denna volym, under undersökningsperioden, inte motsvarade mer än 4 procent av Tubos Reunidos försäljning och högst 1 procent av den totala försäljningen för de gemenskapsproducenter som stöder klagomålet. Mot bakgrund av ovanstående kunde Acecsas uteblivna svar på frågeformuläret inte i väsentlig mån ha inneburit en snedvridning av de uppgifter som användes för fastställandet av skadan. Dessutom gäller, liksom för Productos Tubulares, att även om kommissionen inte förfogade över några uppgifter om den period som föregick undersökningsperioden, det vill säga för åren 2001 till 2003, har avsaknaden av uppgifter avseende denna period inte någon betydelse för fastställandet av skadan, eftersom de uteblivna uppgifterna i bästa fall skulle ha fått rådet att underskatta skadan och inte att överskatta den. För övrigt ingavs Tubos Reunidos svar på frågeformuläret i rätt tid och granskades av kommissionen. Under dessa omständigheter konstaterar förstainstansrätten att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning när det inte krävde att Acecsa i vederbörlig ordning skulle inge ett svar på frågeformuläret.

103 När det gäller Almesa framgår det av rådets inlagor att detta bolag är ett handelsföretag. Detta bolags försäljningsvolym beaktades således i skadebedömningen genom Tubos Reunidos försäljning till detta bolag. Dessutom framgår det av handlingarna i målet, särskilt den icke-konfidentiella versionen av Tubos Reunidos svar på frågeformuläret, att de priser som Tubos Reunidos fakturerade Almesa i genomsnitt översteg de priser

som fakturerades oberoende kunder. Detta innebär att det belopp som beaktades vad gäller värdet av försäljningen inte underskattades och att det inte skedde någon snedvridning vid fastställandet av skadan. Förstainstansrätten konstaterar således att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning genom att inte kräva att Almesa skulle lämna ytterligare uppgifter i form av ett i vederbörlig ordning ingett svar på frågeformuläret.

104 När det gäller Dalmine Benelux, Dalmine France, Dalmine Deutschland, Eurotube, Tenaris Global Services (UK) och Quality Tubes framgår det av rådets inlagor att Dalmine inte haft någon försäljning till Dalmine Benelux, Dalmine Deutschland och Eurotube under undersökningsperioden. När det gäller Quality Tubes och Tenaris Global Services (UK) innehöll Dalmines konfidentiella version av svaret på frågeformuläret en företeckning över deras försäljning transaktion för transaktion, vilket innebär att dessa uppgifter beaktades inom ramen för skadebedömningen. Vad slutligen gäller Dalmine France var detta bolags försäljning i gemenskapen med nödvändighet marginell, eftersom Dalmines totala försäljning till dessa sex närstående bolag utgör mindre än 4 procent av gemenskapsindustrins totala försäljning av den berörda produkten under undersökningsperioden.

105 Under alla omständigheter framgår det av handlingarna i målet och i synnerhet av den icke-konfidentiella versionen av Dalmines svar på frågeformuläret – den version som ingavs i rätt tid och granskades av kommissionen – att Dalmine Benelux, Dalmine France, Dalmine Deutschland, Eurotube, Tenaris Global Services (UK) och Quality Tubes är verksamma antingen inom handel eller återförsäljning/distribution. Av detta följer att dessa bolags försäljningsvolym beaktades i skadebedömningen genom Dalmines försäljning till dessa bolag.

106 Mot bakgrund av det ovanstående konstaterar förstainstansrätten att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning när det inte krävde att Dalmine Benelux, Dalmine France, Dalmine Deutschland, Eurotube, Tenaris Global Services (UK) och Quality Tubes skulle lämna ytterligare uppgifter i form av ett i vederbörlig ordning ingett svar på frågeformuläret och när det ansåg att Dalmine hade samarbetat i undersökningen.

107 När det gäller Tenaris West Africa framgår det av rådets inlagor att detta bolag inte är inbegripet vare sig i tillverkningen eller i försäljningen av den berörda produkten. Det framgår vidare av svaren på förstainstansrättens skriftliga frågor att rådet grundade sig på ett e-postmeddelande från Dalmine till kommissionen av den 24 maj 2006 för att bedöma inverkan av att detta bolag inte ingett ett svar på frågeformuläret. Då detta e-postmeddelande inkom i rätt tid, konstaterar förstainstansrätten att rådet inte gjort någon uppenbart oriktig bedömning när det inte krävde att detta bolag skulle lämna ytterligare uppgifter i form av ett i vederbörlig ordning ingett svar på frågeformuläret och ansåg att Dalmine hade samarbetat i undersökningen.

108 Vad slutligen gäller VMOG Förenade kungariket påpekar förstainstansrätten att detta bolag inkom med svaret på frågeformuläret efter fristens utgång, vilket innebar att dess uppgifter inte kunde användas vid fastställandet av skadan. Under alla omständigheter framgår det av handlingarna i målet att detta bolag inte stödde klagomålet. Uppgifterna rörande detta bolag ska därför i princip inte beaktas inom ramen för bedömningen av gemenskapsindustrins situation vid fastställandet av skadan, såvida detta utelämnande inte innebär att fastställandet snedvrids. I det sistnämnda fallet är det antingen nödvändigt att beakta dessa uppgifter, eller att utesluta uppgifterna om V & M Tyskland och V & M Frankrike. För att avgöra om bedömningen skulle påverkas grundade sig rådet på följande handlingar: tabellen som visar VMOG Förenade kungarikets produktionsvolym, tabellen som visar volymen och värdet av VMOG Förenade kungarikets försäljning och förteckningen över V & M Frankrikes försäljning utvisande varje enskild transaktion.

109 De ingivna handlingarna bekräftar således att rådet på grundval av det för sent ingivna svaret kunde fastställa att VMOG Förenade kungarikets försäljning under undersökningsperioden motsvarade mindre än 3 procent av den totala försäljningen för de gemenskapsproducenter som ingett klagomålet. Att dessa 3 procent inte beaktades kunde inte ha ett avgörande inflytande på fastställandet av skadan. Förstainstansrätten anser vidare att de uppgifter som rådet grundade sig på för att fastställa detta bolags andel i gemenskapsindustrins försäljning lämnades i rätt tid i den mening som avses i artikel 18.3 i grundförordningen.

110 Förstainstansrätten konstaterar således att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning genom att från definitionen av gemenskapsindustrin inte undanta V & M Tyskland och V & M Frankrike, vilka gemenskapsproducenter i stickprovet upptagits som närstående till VMOG Förenade kungariket.

111 När det sedan gäller beräkningen av skademarginalen påpekar förstainstansrätten, i likhet med vad rådet har anfört, att skademarginalen enligt artikel 9.4 i grundförordningen, som innehåller regeln om lägsta tull, endast används för att bestämma storleken på antidumpningstullen när dumpningsmarginalen är högre än skademarginalen. I förevarande fall var den antidumpningstull som påförts sökandena grundad på sökandenas dumpningsmarginal, det vill säga 25,7 procent, och inte på skademarginalen som var 57 procent. Om det antas att skademarginalen grundades på de överlåtelsepriser som gemenskapsproducenterna tillämpade gentemot VMOG Förenade kungariket, Productos Tubulares och gentemot Dalmines närstående bolag, motsvarade försäljningen till dessa bolag högst 10 procent av gemenskapsindustrins totala försäljning. Det skulle således ha varit nödvändigt, såsom rådet har påpekat, att de försäljningspriser som dessa närstående bolag tillämpade var fullständigt oproportionerliga i förhållande till priserna för övrig försäljning som beaktats inom ramen för beräkningen av skademarginalen för att denna skulle hamna på en nivå som är lägre än dumpningsmarginalen.

112 Mot bakgrund av det ovanstående konstaterar förstainstansrätten att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att de till gemenskapsindustrin närstående bolagens uteblivna svar på frågeformuläret varken innebär att fastställandet av skadan eller beräkningen av skademarginalen snedvrids eller utgjorde ett åsidosättande av artikel 3.2–3.7 i grundförordningen.

113 Förstainstansrätten finner således att den del av den andra grunden som avser ett åsidosättande av artikel 3.2–3.7 i grundförordningen är ogrundad och att denna således inte kan läggas till grund för ett bifall av talan.

Huruvida icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts

— Parternas argument

114 Sökandena har inom ramen för den andra grunden gjort gällande att rådet har åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen. Trots att kommissionen inom ramen för undersökningen krävde att alla närstående bolag till producent/exportörer av den berörda produkten skulle besvara frågeformuläret, uppställde den emellertid inte något sådant krav gentemot de till gemenskapsproducenterna närstående försäljningsbolagen.

115 Sökandena anser att den förklaring som kommissionen lämnat inte utgör skäl för en diskriminerande behandling. De har inledningsvis gjort gällande att även om det är riktigt att en dumpningsmarginal beräknas för varje grupp av närstående producent/exportörer medan den skada som gemenskapsindustrin har lidit fastställs i förhållande till hela branschen, är det inte riktigt att de båda bedömningarna kräver olika grad av samarbete från de berörda parternas sida. Sökandena anser att på samma sätt som dumpningsmarginalen kan snedvridas om en grupp närstående producenter lämnar ett svar för endast en av dessa producenters räkning som inte tillämpar dumpning medan en annan producent gör det, kan fastställandet av skadan också påverkas om en gemenskapsproducent, som bedriver två olika produktionsanläggningar där den ena lider skada och den andra inte gör det, inger ett svar som grundas på den produktionsanläggning som lidit skada.

116 Sökandena har för det andra hävdat att förfarandet för beräkning av skademarginalen kräver att producent/exportörer och gemenskapsproducenter samarbetar i exakt samma utsträckning, vilket innebär att all diskriminerande åtskillnad mellan dem är omotiverad.

117 Sökandena har för det tredje hävdat att själva lydelsen i frågeformuläret uttryckligen innebär en skyldighet för gemenskapsproducenterna att lämna uppgifter och att denna

skyldighet inte endast gäller för varje närstående produktionsbolag utan även för varje försäljningsbolag. Med andra ord uppställs i frågeformuläret samma krav på gemenskapsproducenterna som på producent/exportörer.

118 Rådet har bestridit att det föreligger ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen. Rådet har härvid hävdat att sökandena inte vid något tillfälle försökt visa att det förhållandet att en exportör inte besvarar ett frågeformulär för närstående bolag och det förhållandet att en gemenskapsproducent inte besvarar ett sådant frågeformulär utgör liknande situationer. Enligt rådet motiveras den påstådda åtskillnaden i behandling av de olika användningsområden som de efterfrågade uppgifterna är avsedda för, nämligen fastställandet av skada för uppgifter som lämnas av gemenskapsproducenter och beräkningen av dumpningsmarginalen för uppgifter som lämnas av producent/exportörer. Sökandena har inte heller visat att kommissionen verkligen har behandlat exportörer och gemenskapsproducenter olika.

— Förstainstansrättens bedömning

119 Det är mot bakgrund av den rättspraxis som det hänvisas till ovan i punkt 58 som förstainstansrätten ska undersöka det påstådda åsidosättandet av icke-diskrimineringsprincipen. Enligt denna rättspraxis kan det endast vara fråga om diskriminering om gemenskapsproducenter och producent/exportörer i förevarande fall befinner sig en likartad situation och kommissionen har behandlat de förstnämnda och de sistnämnda olika.

120 Det ska inledningsvis påpekas, utan hänvisning till förevarande fall, att situationen för producent/exportörerna, när det gäller skyldigheten att besvara kommissionens frågeformulär, och situationen för gemenskapsproducenterna, när det gäller samma krav, i princip inte är lika. Såsom rådet har påpekat i sina inlagor har det svar på frågeformuläret som producent/exportörer ska lämna i syfte att fastställa dumpningsmarginalen, vilken grundas på uppgifter för varje företag. Däremot har de svar på frågeformuläret som gemenskapsproducenterna ska tillhandahålla i syfte att fastställa skadan, vilken grundas på en analys av hela gemenskapsindustrin.

121 Det kan emellertid inte uteslutas att de omständigheter som i förevarande fall föranledde kommissionen att dra slutsatsen att det var nödvändigt för producent/exportörerna att lämna ett svar på frågeformuläret för samtliga dem närstående bolag liknade de omständigheter som föranledde kommissionen att anse att de gemenskapsproducenter som nämnts ovan i punkterna 93 och 94 inte hade brustit i samarbetet om de inte lämnade ett sådant svar.

122 Förstainstansrätten konstaterar att sökandena inte desto mindre har försökt visa att situationen för producent/exportörer och gemenskapsproducenter i teorin var jämförbara, men att de inte har styrkt att det förhöll sig så i förevarande fall.

123 Dessutom påpekar förstainstansrätten att sökandena inte har åberopat några bevis för att kommissionen faktiskt har behandlat producent/exportörer och gemenskapsproducenter olika. I sina inlagor har sökandena endast gjort gällande att kommissionen medger att den inte kräver att gemenskapsproducenternas närstående bolag ska besvara frågeformuläret. Sökandena har emellertid inte bevisat att kommissionen uppställer ett sådant krav gentemot producent/exportörer.

124 Av det ovanstående följer att sökandena inte har styrkt påståendet att kommissionens beslut var diskriminerande genom att det inte krävdes att gemenskapsproducenternas närstående bolag skulle besvara kommissionens frågeformulär.

125 Förstainstansrätten finner således att den del av den andra grunden som avser att icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts är ogrundad och att denna således inte kan läggas till grund för ett bifall av talan.

Huruvida artikel 19.3 i grundförordningen har åsidosatts

— Parternas argument

126 Inom ramen för den andra grunden har sökandena påpekat att om det, såsom rådet har hävdat, antas att handlingarna i undersökningen innehåller uppgifter som visar att den omständigheten att gemenskapsproducenternas närstående bolag inte besvarade frågeformuläret saknade betydande inverkan på bedömningen av den skada som gemenskapsproducenterna lidit, kan rådet enligt artikel 19.3 i grundförordningen inte med giltig verkan åberopa dessa uppgifter, eftersom de icke sekretessbelagda handlingarna i undersökningen inte innehåller några sådana uppgifter.

127 Rådet har hävdat att det enligt artikel 19.3 i grundförordningen inte krävs att uppgifter beträffande vilka det inte finns någon icke-konfidentiell sammanfattning alltid ska uteslutas, utan enligt denna bestämmelse får dessa uppgifter lämnas utan beaktande om inte lämpliga källor på ett tillfredsställande sätt kan påvisa att uppgifterna är riktiga. Den skyldighet som enligt artikel 19.3 i grundförordningen åligger parterna i en antidumpningsundersökning att tillhandahålla en icke-konfidentiell sammanfattning av de uppgifter som de lämnar till kommissionen syftar till att skydda övriga parters rätt till försvar. Rådet anser att sökandena som grund för att ogiltigförklara en antidumpningsåtgärd endast kan åberopa kommissionens användning av uppgifter för vilka någon icke-konfidentiell sammanfattning inte har lämnats om sökandena kan visa att användningen av dessa uppgifter utgjorde ett åsidosättande av deras rätt till försvar. Så är inte fallet här.

— Förstainstansrättens bedömning

128 Förstainstansrätten påpekar inledningsvis att sökandenas invändning om ett åsidosättande av artikel 19.3 i grundförordningen framfördes för första gången i repliken.

Nya grunder får i princip inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet (förstainstansrättens dom av den 14 mars 2007 i mål T-107/04, Aluminium Silicon Mill Products mot rådet, s. II-669, punkt 60).

129 I förevarande fall var det med anledning av uppgifter som rådet lämnade för första gången i punkterna 52, 53, 55, 59, 60 och 64 och fotnot 31 i svaromålet som sökandena framförde denna nya invändning. Det är således på faktiska omständigheter som framkommit under förfarandet som sökandena grundar den nya invändningen om åsidosättande av artikel 19.3 i grundförordningen. Härav följer att denna invändning kan tas upp till prövning.

130 Vad gäller det välgrundade i denna invändning, påpekar förstainstansrätten inledningsvis att lydelsen i artikel 19.3 i grundförordningen endast ger kommissionen möjlighet att inte beakta konfidentiella uppgifter för vilka en icke-konfidentiell sammanfattning inte finns tillgänglig.

131 För det andra påpekar förstainstansrätten att syftet med artikel 19 i grundförordningen inte endast är att skydda affärshemligheter utan även rätten till försvar för övriga parter i antidumpningsförfarandet. Detta innebär, såsom det framgår av rättspraxis, att felaktigheter i samband med att kommissionen lämnar ut icke-konfidentiella sammanfattningar endast kan utgöra ett sådant åsidosättande av processuella rättigheter som motiverar att en förordning om fastställande av antidumpningstull ogiltigförklaras under förutsättning att den berörde inte hade tillräcklig kännedom om den ifrågavarande handlingens eller de ifrågavarande handlingarnas väsentliga innehåll och därigenom inte med framgång kunde uttrycka sin mening i fråga om huruvida uppgifterna var sanna eller relevanta (se, för ett liknande resonemang, angående artikel 8.4 i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 28), vars normativa innehåll i huvudsak är identiskt med det i artikel 19.3 i grundförordningen, dom av den 15 oktober 1998 i mål T-2/95, Industrie des poudres sphériques mot rådet, REG 1998, s. II-3939, punkt 137). Förstainstansrätten konstaterar således, i likhet med vad rådet anfört, att kommissionens användning av uppgifter för vilka en icke-konfidentiell sammanfattning inte har lämnats endast kan åberopas av parterna i ett antidumpningsförfarande som grund för ogiltigförklaring av

en antidumpningsåtgärd om de kan visa att användningen av uppgifterna utgjorde ett åsidosättande av deras rätt till försvar.

132 Det är mot denna bakgrund som förstainstansrätten ska pröva huruvida kommissionen och rådet har åsidosatt artikel 19.3 i grundförordningen. I detta avseende har rådet i svar på frågor från förstainstansrätten gjort gällande att kommissionen grundade sig på nedanstående handlingar för att kontrollera att det uteblivna svaret på frågeformuläret från gemenskapsproducenternas närstående bolag inte inverkade på skadebedömningen:

— För VMOG Tyskland: förteckningen över varje enskild försäljningstransaktion för V & M Tyskland, tabellen över V & M Tysklands produktionsvolym och tabellen som visar volymen och värdet på V & M Tysklands försäljning. Kommissionen grundade sig med andra ord på omständigheter som angetts i V&M Tysklands svar på frågeformuläret, för vilket en icke-konfidentiell version hade lämnats.

— För VMOG Förenade kungariket: tabellen som visar VMOG Förenade kungarikets produktionsvolym, tabellen som visar volymen och värdet på VMOG Förenade kungarikets försäljning och förteckningen över V & M Frankrikes försäljning utvisade varje enskild transaktion. Den sistnämnda förteckningen ingick i den konfidentiella versionen av V & M Frankrikes svar på frågeformuläret, för vilken det fanns en icke-konfidentiell version, medan de två förstnämnda tabellerna ingick i den konfidentiella versionen av VMOG Förenade kungarikets svar på frågeformuläret, för vilken det inte fanns någon icke-konfidentiell version.

— För Productos Tubulares: den konfidentiella versionen av Productos Tubulares svar på frågeformuläret för det första urvalet och en konfidentiell bilaga till klagomålet som innehöll en uppskattning av produktionskapaciteten och produktionen för de gemenskapsproducenter som inte stödde klagomålet. För den sistnämnda handlingen förelåg en icke-konfidentiell version, medan detta inte var fallet för den förstnämnda handlingen.

— För Acecsa: Avdelning D.2 i Tubos Reunidos svar på frågeformuläret, för vilket det förelåg en icke-konfidentiell version.

— För Almesa: Förteckningen över Tubos Reunidos försäljning utvisande varje enskild transaktion. Denna förteckning ingick i den konfidentiella versionen av detta bolags svar på frågeformuläret, för vilket det även förelåg en icke-konfidentiell version.

— För Dalmine Benelux, Dalmine France, Dalmine Deutschland, Eurotube, Tenaris Global Services (UK) och Quality Tubes: Uppgifter som ingick i den konfidentiella versionen av Dalmines svar på frågeformuläret, för vilket det förelåg en icke-konfidentiell version.

— För Tenaris West Africa: Ett e-postmeddelande från Dalmine till kommissionen av den 24 maj 2006, för vilket det inte förelåg någon icke-konfidentiell version.

133 Förstainstansrätten ska således pröva huruvida det förhållandet att kommissionen grundade sig på den konfidentiella versionen av VMOG Förenade kungarikets svar på frågeformuläret, den konfidentiella versionen av Productos Tubulares svar på frågeformuläret för det första urvalet och e-postmeddelandet av den 26 maj 2006 utan att det förelåg icke-konfidentiella versioner av dessa handlingar, utgjorde ett åsidosättande av rätten till försvar.

134 Det är mot bakgrund av ovan i punkt 64 angivna rättspraxis som förstainstansrätten ska pröva om det föreligger ett sådant åsidosättande. Enligt denna rättspraxis ska berörda parter ha getts tillfälle att framföra sina synpunkter på den bevisning som enligt kommissionen styrker dess påstående om att det har förekommit dumpning och att denna har orsakat skada. När det gäller ett åsidosättande av rätten att få tillgång till

handlingarna i en undersökning, påpekar emellertid förstainstansrätten att ett sådant åsidosättande endast kan medföra att den angripna förordningen ogiltigförklaras, helt eller delvis, om utlämnandet av de ifrågavarande handlingarna skulle ha haft även den minsta möjlighet att påverka det administrativa förfarandet så att utgången kunde ha blivit en annan för det fall det berörda företaget skulle ha kunnat åberopa handlingen under nämnda förfarande (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 29 januari 2008 i mål T-206/07, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mot rådet, REG 2008, s. II-1, punkt 71).

135 I förevarande fall har sökandena gjort gällande att de behöver dessa handlingar för att visa att VMOG Förenade kungarikets, Tubos Reunidos och Tenaris West Africas uteblivna svar på frågeformuläret innebar att skadebedömningen snedvrids. Förstainstansrätten har dock ovan i punkterna 101, 108 och 107 konstaterat att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning när det ansåg att det förhållandet att Productos Tubulares, VMOG Förenade kungariket och Tenaris West Africa inte hade besvarat frågeformuläret eller att svaren inte beaktats inte inverkade på fastställandet av skadan. Om icke-konfidentiella versioner av VMOG Förenade kungarikets svar på frågeformuläret, Productos Tubulares svar på frågeformuläret för det första urvalet och e-postmeddelandet av den 24 maj 2006 hade lämnats till sökandena, skulle det följaktligen inte ha inneburit någon möjlighet att påverka det administrativa förfarandet så att utgången skulle ha kunnat bli en annan.

136 Förstainstansrätten finner att den del av den andra grunden som avser ett åsidosättande av artikel 19.3 i grundförordningen är ogrundad och att denna således inte kan läggas till grund för ett bifall av talan.

Huruvida artikel 5.4 i grundförordningen har åsidosatts

— Parternas argument

137 Till stöd för den tredje grunden har sökandena gjort gällande att rådet har åsidosatt artikel 5.4 i grundförordningen genom att inte avsluta förfarandet, trots att stödet för klagomålet var lägre än den föreskrivna lägsta nivån på 25 procent av gemenskapsproduktionen på grund av gemenskapsindustrins bristande samarbete.

138 Rådet har erinrat om att grunden baseras på påståendet att de gemenskapsproducenter som ingett klagomålet och som ingick i stickprovet inte samarbetade. Rådet anser av de skäl som angetts inom ramen för den andra grunden att detta påstående är felaktigt och att den tredje grunden således inte kan godtas.

— Förstainstansrättens bedömning

139 Förstainstansrätten påpekar att artikel 5.4 i grundförordningen inte innehåller någon skyldighet för kommissionen att avsluta ett pågående antidumpningsförfarande när stödet för klagomålet har sjunkit under det lägsta tröskelvärdet på 25 procent av gemenskapsproduktionen. Denna artikel rör nämligen endast den grad av stöd som ett klagomål måste ha för att kommissionen ska kunna inleda ett förfarande. Denna tolkning stöds av ordalydelsen i artikel 9.1 i grundförordningen där det föreskrivs att ”[o]m klagomålet återkallas kan förfarandet avslutas med mindre ett sådant avslutande skulle strida mot gemenskapens intresse”. Även om klagomålet således återkallas av gemenskapsindustrin, har kommissionen ingen skyldighet att avsluta förfarandet utan endast en möjlighet att avsluta förfarandet.

140 I förevarande fall konstaterar förstainstansrätten att den nödvändiga graden av stöd hade uppnåtts vid inledandet av antidumpningsförfarandet men påstås ha sjunkit under 25 procent under förfarandet när kommissionen uppmanade gemenskapsproducenterna att besvara frågeformuläret. Rådet kan således inte kritiseras för att ha åsidosatt artikel 5.4 i grundförordningen i förevarande fall.

141 Även om det, i fullständighetens intresse, skulle antas att det i artikel 5.4 i grundförordningen föreskrivs en skyldighet att avsluta förfarandet när stödet för klagomålet, under förfarandet, sjunker under den lägsta nivån på 25 procent, skulle det inte vara fråga om ett sådant åsidosättande i förevarande fall. Det fastställdes nämligen ovan i punkt 112 att rådet inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att de till gemenskapsindustrin närstående bolagens underlåtelse att ge in ett svar på frågeformuläret inte inverkade på fastställandet av den skada som gemenskapsindustrin lidit. Härav följer att de gemenskapsproducenter som ingick i stickprovet måste anses ha samarbetat, vilket innebär att det inte kan konstateras någon minskning av graden av stöd för klagomålet.

142 Förstainstansrätten finner således att den tredje grunden är ogrundad och att denna således inte kan läggas till grund för ett bifall av talan.

Huruvida rätten till försvar och motiveringsskyldigheten har åsidosatts

— Parternas argument

143 I den sjätte grunden har sökandena påstått att deras rätt till försvar har åsidosatts. De har gjort gällande att de först samma dag som den angripna förordningen antogs underrättades om rådets bedömning att det förhållandet att vissa gemenskapsproducenter som ingick i stickprovet inte hade samarbetat fullt ut inte hade någon väsentlig

inverkan på bedömningen av den skada som dessa producenter och gemenskapsindustrin som helhet har lidit. Rådet har även brustit i sin motiveringsskyldighet, eftersom förordningen inte på ett tillfredsställande sätt besvarade sökandenas argument angående gemenskapsindustrins bristande samarbete.

144 Rådet har erinrat om att sökandena hade lämnat synpunkter angående gemenskapsindustrins bristande samarbete i två skrivelser av den 3 april och 4 maj 2006 och fick svar från kommissionen i den andra handlingen med slutliga uppgifter. Vad gäller det påstådda åsidosättandet av motiveringsskyldigheten, innehåller den angripna förordningen en beskrivning av sammansättningen av den gemenskapsindustri som ingett klagomålet och hur stickprovet gjorts. Dessutom bemötte kommissionen sökandenas påståenden i den andra handlingen med slutliga uppgifter, i sin promemoria med svar på sökandenas synpunkter angående den första handlingen med slutliga uppgifter och i sin skrivelse av den 16 juni 2006.

— Förstainstansrättens bedömning

145 Det är mot bakgrund av den rättspraxis som anges ovan i punkterna 64 och 65, som den sjätte grunden ska prövas. I denna grund har sökandena gjort gällande ett åsidosättande av rätten till försvar och motiveringsskyldigheten såvitt avser fastställandet av skadan.

146 Vad för det första gäller det påstådda åsidosättandet av rätten till försvar, påpekar förstainstansrätten att även om lagstiftaren, såsom nämns ovan i punkt 64, har avsett att tillerkänna berörda parter, särskilt exportörerna, en rätt enligt artikel 20.2 i grundförordningen att erhålla uppgifter om de väsentliga omständigheter och överväganden som ligger till grund för en planerad rekommendation om införande av slutgiltiga antidumpningstullar (förstainstansrättens dom av den 19 november 1998 i mål T-147/97, Champion Stationery m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-4137, punkt 55), är kommissionen inte skyldig att underrätta berörda parter om samtliga

relevanta faktiska och rättsliga omständigheter i detta avseende (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 65 nämnda målet Ferchimex mot kommissionen, punkt 118).

147 I förevarande fall har sökandena i huvudsak hävdat att rådets sena underrättelse till sökandena om de särskilda skälen till varför rådet ansåg att de gemenskapsproducenter som ingick i stickprovet hade samarbetat i undersökningen på ett giltigt sätt, utgjorde ett åsidosättande av rätten till försvar.

148 Förstainstansrätten påpekar att även om frågorna som rör definitionen av gemenskapsindustrin och giltigheten av det stickprov av gemenskapsproducenter som valts ut av kommissionen är väsentliga för fastställandet av skadan, är kommissionen inte skyldig att lämna berörda parter uppgifter om samtliga detaljer i bedömningen av denna skada. Särskilt det förhållandet att kommissionen i förevarande fall ansåg att det inte var nödvändigt för vissa till gemenskapsproducenterna närstående bolag att besvara frågeformuläret, på grund av att de svar som dessa företag skulle ha kunnat lämna inte skulle ha haft någon inverkan på skadebedömningen, var inte ett sådant väsentligt övervägande för fastställandet av skadan som kommissionen var skyldig att ange i handlingen med slutliga uppgifter.

149 I detta sammanhang påpekar förstainstansrätten att den första handlingen med slutliga uppgifter av den 27 februari 2006 i punkt 1.4.2 innehöll en övergripande motivering till urvalet av gemenskapsproducenter som skulle ingå i stickprovet och i punkt 4.1 lämnades en allmän beskrivning av de gemenskapsproducenter som stöder klagomålet. Dessa betraktades såsom utgörande gemenskapsindustrin i den mening som avses i artiklarna 4.1 och 5.4 i grundförordningen såvitt avser undersökningens syften och i synnerhet såvitt avser fastställandet av skadan. I punkt 1.4.2 angavs att en gemenskapsproducent som ursprungligen valts ut för att ingå i stickprovet inte hade samarbetat och därför hade ersatts av en annan gemenskapsproducent i stickprovet.

150 Med anledning av den första handlingen med slutliga uppgifter, begärde sökandena genom en skrivelse av den 3 april 2006 mer detaljerade förklaringar angående sammansättningen av stickprovet, och särskilt angående identiteten på den gemens-

kapsproducent som vägrat att samarbeta, angående dagen för ingivandet av VMOG Förenade kungarikets och Rohrwerke Maxhüttes svar på frågeformuläret, angående VMOG Förenade kungarikets samarbete och angående i vilken mån Productos Tubulares hade stött klagomålet.

151 I punkterna 3–6 i bilaga C till den andra handlingen med slutliga uppgifter av den 24 april 2006 besvarade kommissionen samtliga punkter där förklaringar begärts. Sökandena har därefter lämnat ytterligare synpunkter på dessa punkter i en skrivelse av den 4 maj 2006. Kommissionen svarade i en skrivelse av den 16 juni 2006, som mottogs av sökandena den 27 juni 2006, vilket bekräftas av de handlingar som sökandena gett in.

152 Även om kommissionens synpunkter, som lämnats som svar på skrivelsen av den 4 maj 2006, inte mottogs av sökandena förrän den 27 juni 2006, det vill säga dagen för antagandet av den angripna förordningen, anser förstainstansrätten att sökandena inte bara har getts tillfälle att lämna sina synpunkter på frågan om definitionen av gemenskapsindustrin och giltigheten av stickprovet, utan att de faktiskt har uttryckt sin ståndpunkt i dessa frågor. Skrivelsen av den 16 juni 2006 skickades nämligen med anledning av ett utbyte av synpunkter mellan sökandena och kommissionen, såsom har beskrivits ovan i punkterna 149–151.

153 Förstainstansrätten godtar inte den del av den sjätte grunden som avser ett åsidosättande av rätten till försvar, såvitt avser frågan om gemenskapsindustrins samarbete.

154 När det sedan gäller det påstådda åsidosättandet av motiveringsskyldigheten, erinrar förstainstansrätten att det följer av den rättspraxis som anges ovan i punkt 65, att rådet, i motiveringen till förordningen, inte är skyldig att besvara samtliga faktiska och rättsliga argument som berörda parter har åberopat under det administrativa förfarandet. Enligt denna rättspraxis är det för övrigt inte nödvändigt att i motiveringen ange samtliga olika relevanta faktiska och rättsliga omständigheter.

155 Såsom förstainstansrätten har påpekat ovan i punkt 148, var kommissionens bedömning att det inte var nödvändigt för vissa till gemenskapsproducenterna närstående bolag att besvara frågeformuläret, på grund av att de svar som dessa företag skulle ha kunnat lämna inte skulle ha haft någon inverkan på skadebedömningen, inte ett sådant väsentligt övervägande för fastställandet av skadan som kommissionen var skyldig att ange i den angripna förordningen. De för fastställandet av skadan väsentliga överväganden som rådet var tvungen att nämna i den angripna förordningen rör definitionen av gemenskapsindustrin och giltigheten av urvalet av gemenskapsproducenter i stickprovet.

156 Eftersom den angripna förordningen i skäl 12 innehåller en övergripande motivering för urvalet av gemenskapsproducenter i stickprovet och i skäl 14 innehåller en allmän beskrivning av de frågeformulär som erhållits, godtagits och kontrollerats, kan rådet inte kritiseras för att ha åsidosatt motiveringsskyldigheten.

157 Vidare påpekar förstainstansrätten att skrivelsen av den 16 juni 2006, som sökandena mottog den 27 juni 2006, innehöll väsentliga delar av kommissionens resonemang som ledde till slutsatsen att det inte var nödvändigt för vissa till gemenskapsproducenterna närstående bolag att besvara frågeformuläret, på grund av att de svar som dessa företag skulle ha kunnat lämna inte skulle ha haft någon inverkan på skadebedömningen.

158 Härav följer att förstainstansrätten inte godtar den del av den sjätte grunden som avser ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten, såvitt avser frågan om gemenskapsindustrins samarbete.

Justeringen av Sepcos försäljningspris

159 Inom ramen för den fjärde grunden och en del av den sjätte grunden har sökandena åberopat samma faktiska omständigheter, nämligen att rådet, från det försäljningspris som Sepco fakturerade oberoende importörer i gemenskapen, har gjort avdrag för ett belopp som motsvarar en provision, utan att visa att Sepcos funktioner liknar funktionerna för en agent som arbetar på provisionsbasis.

160 Enligt sökandena har denna faktiska omständighet lett till att rådet

— gjort en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 i i grundförordningen (fjärde grunden),

— gjort en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen (fjärde grunden),

— åsidosatt rätten till försvar och motiveringsskyldigheten (sjätte grunden).

Huruvida rådet gjort en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 i i grundförordningen

— Parternas argument

161 Inom ramen för den fjärde grunden har sökandena gjort gällande att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 i i grundförordningen genom att från det försäljningspris som Sepco fakturerade oberoende importörer i gemenskapen, ha gjort avdrag för ett belopp som motsvarar en provision, utan att visa att Sepcos funktioner liknade funktionerna för en agent som arbetar på provisionsbasis. Rådet har närmare bestämt varken i den angripna förordningen eller i fax av den 26 juni 2006 uppfyllt den bevisbörda som åligger det.

162 När det gäller den angripna förordningen angav rådet i punkt 132 endast att en justering av exportpriset för provision gjordes enligt artikel 2.10 i i grundförordningen i de fall där försäljningen skedde genom närstående handlare, eftersom de hade liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis.

163 När det gäller fax av den 26 juni 2006 har sökandena erinrat om att kommissionen i detta fax beaktade följande omständigheter:

— Sökandena har haft direktförsäljning av den berörda produkten i gemenskapen.

— Det närstående försäljningsbolaget i Ukraina, det vill säga SPIG Interpipe, har varit försäljningsombud för Sepcos försäljning.

— Sepcos band till sökandena är inte tillräckligt för att det ska anses stå under sökandenas eller SPIG Interpipes kontroll, vilket i rättsligt och faktiskt hänseende skulle ha varit fallet om Sepco hade utgjort en integrerad exportenhet.

164 Sökandena anser inte att dessa omständigheter är relevanta.

165 Sökandena anser för det första att kommissionen i detta fax endast beaktade indirekta omständigheter som inte har någon koppling till Sepcos funktioner och som inte alls är tillräckliga för att visa att Sepco fungerar som en agent.

166 Sökandena har för det andra framhållit att de visserligen faktiskt hade direktförsäljning i gemenskapen, men att denna försäljning var riktad till de nya medlemsstaterna under ett övergångsskede. Dessutom är det inte på grund av att det ukrainska handelsföretaget Interpipe SPIG fortsatte att utöva vissa ombudsfunktioner mellan Sepco och sökandena som Sepco inte kan anses ha utgjort en affärsenhet för sökandena.

167 För det tredje har sökandena påpekat att kommissionen inte har åberopat någon rättslig bestämmelse till stöd för sin uppfattning att för det fall ett bolag inte har samma slutliga ägare som innebär en delad gemensam kontroll, kan de inte i faktiskt och rättsligt hänseende anses utgöra en del av en enda ekonomisk enhet på ett sådant sätt att handelsföretagen skulle kunna anses utöva samma funktioner som en integrerad exportenhet. En sådan kontroll föreligger i praktiken. Denna kontroll borde ha varit känd för kommissionen, eftersom företrädare för sökandena var närvarande vid

kontrollbesöken i Sepcos lokaler och vissa uppgifter som begärts och granskats av kommissionen överlämnades till kommissionen av företrädare för Sepco.

168 För det fjärde har sökandena gjort gällande att situationen för Sepco inte skiljer sig från situationen för försäljningsbolag vars resultat konsolideras med deras närstående producenter för att fastställa normalvärdet i exportbolaget. Sökanden har påpekat att varken rådet eller kommissionen, under dessa omständigheter, har undersökt huruvida bolagen har samma slutliga ägare eller står under en gemensam kontroll. Enbart ett direkt eller indirekt innehav på minst 5 procent av kapitalet anses tillräckligt för att normalvärdet ska kunna fastställas för hela den ekonomiska enhet som utgörs av producenten och dess närstående försäljningsbolag, vilka anses agera i egenskap av affärsenheter för det berörda bolaget.

169 Rådet har besvarat sökandenas argument med att Sepco inte utgjorde en till sökandena integrerad enhet för exportförsäljning till gemenskapen, utan en handlare vars funktioner liknar funktionerna för en agent som arbetar på provisionsbasis.

170 Rådet har för det första gjort gällande att även om sökandena åberopar en fråga rörande bevisbördan när de framför sina påståenden om Sepcos funktion, har de i själva verket ifrågasatt institutionernas slutsats att Sepco var en handlare vars funktioner liknar funktionerna för en agent som arbetar på provisionsbasis. Den relevanta frågan är således om institutionerna grundade sig på omständigheter som kan styrka, eller gör det möjligt att dra slutsatsen, att Sepco hade samma funktioner som en handlare som arbetar på provisionsbasis och att provisionerna sannolikt kunde påverka möjligheten att jämföra exportpriset och normalvärdet. Rådet och kommissionen har framhållit dessa omständigheter.

171 Rådet har för det andra hävdat att sökandena inte har lagt fram någon bevisning som stöder att rådets slutsatser grundas på en uppenbart oriktig bedömning.

172 Rådet anser att sökandena härvid för det första felaktigt har hävdat att det förhållandet att Sepco var ett självständigt bolag inte hade någon betydelse. Sökandena har för övrigt inte bevisat att de – eller det gemensamma moderbolaget, Allied Steel Holding BV, när det gäller Sepco och NTRP – har utövat kontroll över Sepco.

173 För det andra har sökandena även felaktigt påstått att enbart ett innehav på 5 procent av aktiekapitalet skulle vara tillräckligt för att anse att Sepco är en integrerad exportenhet.

174 För det tredje har sökandena inte beaktat att deras förhållande till Sepco motsvarade förhållandet mellan en köpare och en säljare.

175 För det fjärde har sökandena inte bestridit att båda två har haft direktförsäljning till oberoende kunder i gemenskapen eller i tredjeland, vilket innebär att denna försäljning tydligt visar att de hade sina egna integrerade enheter för exportförsäljning.

176 Rådet har för det femte hävdat att sökandena felaktigt har påstått att det förhållandet att sökandenas företrädare var närvarande vid kontrollbesöken i Sepcos lokaler och deras deltagande i undersökningen borde ha lett institutionerna till att dra slutsatsen att Sepco, trots att det utgjorde en separat juridisk person, de facto utgjorde sökandenas exportenhet. I själva verket kunde institutionerna av detta endast dra slutsatsen att Sepco och sökandena, såsom närstående bolag, samarbetade inom ramen för undersökningen.

— Förstainstansrättens bedömning

177 Av fast rättspraxis beträffande beräkningen av normalvärdet, vilken är analogt tillämplig på beräkningen av exportpriset, följer att det förhållandet att produktion och försäljning fördelas inom en koncern bestående av rättsligt separata bolag inte påverkar det faktum att det är fråga om en enda ekonomisk enhet inom vilken olika verksamheter organiseras på detta sätt, vilka i andra fall utövas av en enda, även i rättsligt hänseende, separat enhet (se, analogt, dom av den 5 oktober 1988 i mål 250/85, Brother Industries mot rådet, REG 1988, s. 5683, punkt 16, av den 10 mars 1992 i mål C-175/87, Matsushita Electric mot rådet, REG 1992, s. I-1409, punkt 12, och av den 13 oktober 1993 i mål C-104/90, Matsushita Electric Industrial mot rådet, REG 1993, s. I-4981, punkt 9).

178 Förstainstansrätten påpekar att när det har konstaterats att en producent tilldelar ett bolag som är återförsäljare för dess produkter, som det kontrollerar ekonomiskt och tillsammans med vilket det utgör en enda ekonomisk enhet, uppgifter som normalt utförs av en intern försäljningsavdelning, finns det skäl för institutionerna att grunda sig på de priser som en oberoende köpare i första led betalar till den närstående återförsäljaren. Ett beaktande av den närstående återförsäljarens priser gör det möjligt att undvika att de kostnader som uppenbarligen ingår i försäljningspriset för en produkt när försäljningen sker genom en försäljningsavdelning som är integrerad i producentens organisation, sålunda inte beaktas för det fall försäljningsverksamheten sker i ett rättsligt separat bolag som dock kontrolleras ekonomiskt av producenten (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 10 mars 1992 i mål C-171/87, Canon mot rådet, REG 1992, s. I-1237, punkterna 9 och 13).

179 Av rättspraxis framgår även att en enda ekonomisk enhet föreligger när en producent tilldelar ett bolag som är återförsäljare för dess produkter och som det kontrollerar ekonomiskt, uppgifter som normalt utförs av en intern försäljningsavdelning (se, i detta avseende, domen i det ovan i punkt 178 nämnda målet Canon mot rådet, punkt 9). Vidare är kapitalstrukturen en relevant indikation på att det är fråga om en enda ekonomisk enhet (se, för ett liknande resonemang, generaladvokaten Lenz förslag till avgörande i mål C-75/92, Gao Yao mot rådet, där domstolen meddelade dom den 7 juli 1994, REG 1994, s. I-3141 och s. I-3142, punkt 33). Dessutom har det ansetts vara fråga om en enda ekonomisk enhet när producenten utför en del försäljningsfunktioner

som kompletterar dem som utförs av det bolag som är återförsäljare för dess produkter (se domen i det ovan i punkt 177 nämnda målet Matsushita Electric Industrial mot rådet, punkt 14).

180 Förstainstansrätten erinrar vidare om att på samma sätt som en part som med stöd av artikel 2.10 i grundförordningen begär justeringar för att normalvärdet och exportpriset ska kunna jämföras i syfte att bestämma dumpningsmarginalen måste visa att begäran är berättigad, åligger det institutionerna att, när de anser sig behöva göra en justering, stödja sig på bevis eller åtminstone på indicier som kan styrka förekomsten av den omständighet som ligger till grund för justeringen och bestämma dess inverkan på prisjämförelsen (dom av den 21 november 2002 i mål T-88/98, Kundan och Tata mot rådet, REG 2002, s. II-4897, punkt 96).

181 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som förstainstansrätten ska undersöka om institutionerna har styrkt, eller åtminstone framfört indicier på, att de funktioner som Sepco utövar inte motsvarar de funktioner som utövas av en intern försäljningsavdelning utan att de liknar de funktioner som en agent har som arbetar på provisionsbasis.

182 I det fax som kommissionen skickade till de sökande den 26 juni 2006 angavs tre omständigheter som låg till grund för kommissionens slutsats att Sepco utövade funktioner som liknar dem som utövas av en agent som arbetar på provisionsbasis. För det första hade sökandena direktförsäljning av den berörda produkten i gemenskapen. För det andra agerade SPIG Interpipe, det närstående försäljningsbolaget i Ukraina, som försäljningsagent för sökandenas försäljning till Sepco. För det tredje var Sepcos band till sökandena otillräckliga och kan inte läggas till grund för ståndpunkten att Sepco kontrollerades av sökandena eller att Sepco och sökandena stod under gemensam kontroll.

183 Sökandena har i två skrivelser till kommissionen av den 22 mars och den 4 maj 2006 erinrat om vilken typ av funktioner Sepco utövar. I skrivelserna angavs att Sepco hade följande funktioner: Sepco säkerställer daglig kontakt med befintliga och potentiella kunder. Sepco presenterar de tekniska egenskaperna och användningsområdena för de sömlösa rör som tillverkas av sökandena. Sepco fastställer försäljningspriser och den

politik som marknaden och kunderna kan bära. Sepco skickar och tar emot beställningar. Sepco utfärdar fakturor och alla försäljningshandlingar. Sepco sköter kundservicen. Dessa omständigheter stöds emellertid inte av någon som helst bevisning.

184 Förstainstansrätten påpekar emellertid att enligt den rättspraxis som anförts ovan i punkt 180, åvilar den ursprungliga bevisbördan den institution som anser det nödvändigt att göra en justering och inte den berörda part som påverkas av justeringen. Mot bakgrund av den rättspraxis som anges ovan i punkterna 177 och 178, anser förstainstansrätten att de omständigheter som anförts av kommissionen för att motivera en justering enligt artikel 2.10 i i grundförordningen inte är tillräckligt övertygande och kan således inte anses utgöra indicier som gör det möjligt att fastställa förekomsten av den omständighet som ligger till grund för justeringen och bestämma dess inverkan på prisjämförelsen.

185 När det, för det första, gäller den omständigheten att sökandena hade direktförsäljning av den berörda produkten i gemenskapen, erinrar förstainstansrätten om ovan i punkt 179 angivna rättspraxis enligt vilken det kan vara fråga om en enda ekonomisk enhet när producenten utför en del försäljningsfunktioner som kompletterar dem som utförs av det bolag som är återförsäljare för dess produkter. Det framgår emellertid av parternas inlagor att sökandenas direktförsäljning i gemenskapen var riktad mot de nya medlemsstaterna under en övergångsfas. Vidare bekräftade sökandena vid förhandlingen att direktförsäljningen motsvarade cirka 8 procent av sökandenas totala försäljningsvolym till gemenskapen och att den därför var marginell. Det kan således konstateras att sökandena enbart utförde kompletterande funktioner i förhållande till de funktioner som Sepco utövade och då endast under en övergångsperiod.

186 När det, för det andra, gäller den omständigheten att SPIG Interpipe, det närstående försäljningsbolaget i Ukraina, agerade som försäljningsagent för sökandenas försäljning till Sepco, har rådet inte förklarat på vilket sätt det förhållandet att SPIG Interpipe får provision på sökandenas försäljning till Sepco skulle visa att Sepco utövar funktioner

som liknar dem som utövas av en agent som arbetar på provisionsbasis eller skulle hindra att Sepco ansågs utgöra en intern försäljningsavdelning i förhållande till sökandena.

187 När det, för det tredje, gäller påståendet att banden mellan sökandena och Sepco är otillräckliga, vilket innebär att det är möjligt att anse att Sepco kontrollerades av sökandena eller att Sepco och sökandena stod under gemensam kontroll, påpekar förstainstansrätten att det framgår av handlingarna i målet att Sepco och NTRP har en koppling genom det gemensamma moderbolaget, Allied Steel Holding, som innehade 100 procent av kapitalet i Sepco och 24 procent av kapitalet i NTRP under undersökningsperioden. Förstainstansrätten konstaterar att detta i förevarande fall utgör en omständighet som, om den stöds av andra relevanta omständigheter, skulle kunna bidra till att fastställa att Sepco och NTRP stod under gemensam kontroll, och som, under alla omständigheter, inte visar att banden mellan Sepco och NTRP var otillräckliga. Denna slutsats påverkas inte av rådets påstående att sökandena inte lämnade tillfredsställande uppgifter om identiteten på de faktiska ägarna av andelar i Niko Tube, i SPIG Interpipe och av 76 procent av NTRP. Inte heller har den omständigheten att förhållandet mellan NTRP och Sepco var det mellan en köpare och en säljare någon relevans när det gäller att visa att de inte utgör en enda ekonomisk enhet eller att Sepco utövar funktioner som liknar dem som utövas av en agent som arbetar på provisionsbasis.

188 Däremot styrks det inte av handlingarna i målet att Sepco skulle stå under Niko Tubes kontroll eller att dessa båda bolag skulle stå under gemensam kontroll. På förstainstansrättens fråga vid förhandlingen om det var fråga om en sådan kontroll, förklarade sökandena att banden mellan Niko Tube och Sepco följer dels av att Niko Tube och NTRP har tre gemensamma delägare, dels av att Allied Steel Holding innehar 24 procent av aktierna i NTRP och 100 procent av aktierna i Sepco.

189 Förstainstansrätten anser att det med stöd av dessa omständigheter inte kan visas att Sepco står under Niko Tubes kontroll eller att dessa båda bolag står under gemensam kontroll. Med stöd av dessa omständigheter kan endast visas att det föreligger en indirekt koppling mellan dessa båda bolag.

190 Förstainstansrätten finner således att talan ska bifallas såvitt avser den del av den fjärde grunden som rör förekomsten av en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 i grundförordningen i fråga om rådets justering av det exportpris som Sepco tillämpade för transaktioner avseende rör tillverkade av NTRP. Förstainstansrätten finner att denna del av grunden i övrigt, det vill säga beträffande den justering som gjorts av det exportpris som Sepco tillämpade för transaktioner avseende rör tillverkade av Niko Tube, inte kan läggas till grund för ett bifall av talan.

Huruvida det gjorts en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen

— Parternas argument

191 Inom ramen för den fjärde grunden har sökandena gjort gällande att rådet gjorde en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen, genom att ett avdrag från Sepcos försäljningspris för ett belopp som motsvarar den provision som en agent som arbetar på provisionsbasis skulle ha erhållit, innebär en funktionell asymmetri mellan normalvärdet och exportpriset, vilken påverkar prisernas jämförbarhet.

192 Rådet har hävdat att sökandena inte har beaktat det faktum att de själva har förklarat att Interpipe SPIG erhöll en provision för all försäljning som skedde genom Sepco. Eftersom SPIG Interpipe utgjorde ett närstående bolag såväl vad avser den inhemska försäljningen som exportförsäljningen och eftersom justeringen endast omfattade Sepcos kompletterande deltagande i exportförsäljningen, skapade transaktionen symmetri och inte asymmetri.

— Förstainstansrättens bedömning

193 Förstainstansrätten konstaterar att den del av den fjärde grunden som avser en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen, inte kan anses som självständig i förhållande till den del av samma grund som avser ett åsidosättande av artikel 2.10 i i grundförordningen. Sökandena har härvid gjort gällande att justeringen i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen inte är motiverad, eftersom den i stället för att göra det möjligt att jämföra normalvärdet och exportpriset, skapar en funktionell asymmetri. En sådan justering utgör enligt sökandena en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen.

194 Enligt rättspraxis framgår det av såväl lydelsen av artikel 2.10 i grundförordningen som systematiken i den bestämmelsen att en justering av exportpriset eller normalvärdet kan göras endast för att ta hänsyn till olikheter beträffande faktorer som påverkar priserna och således deras jämförbarhet (domen i det ovan i punkt 180 nämnda målet Kundan och Tata mot rådet, punkt 94). Skälet till att en justering vidtas är med andra ord, och för att använda sökandens terminologi, att återställa symmetrin mellan normalvärdet och exportpriset.

195 Om justeringen har gjorts på ett korrekt sätt, medför det således att symmetrin har återställts mellan normalvärdet och exportpriset. Om justeringen däremot inte har gjorts på ett korrekt sätt, medför det att denna har bibehållit eller till och med skapat asymmetri mellan normalvärdet och exportpriset.

196 I förevarande fall ska talan bifallas vad gäller den del av den fjärde grunden som avser en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 i i grundförordningen, såvitt avser rådets justering av det exportpris som tillämpades av Sepco inom ramen för transaktioner omfattande rör tillverkade av NTRP, men ogillas såvitt avser justeringen

av det exportpris som tillämpades av Sepco inom ramen för transaktioner omfattande rör tillverkade av Niko Tube (se ovan punkt 190). Förstainstansrätten konstaterar således att det gjorts en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen såvitt avser den justering som gjorts av det exportpris som tillämpades av Sepco inom ramen för transaktioner omfattande rör tillverkade av NTRP och att det inte gjorts någon uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen såvitt avser den justering som gjorts av det exportpris som tillämpades av Sepco inom ramen för transaktioner omfattande rör tillverkade av Niko Tube.

197 Förstainstansrätten finner således att talan ska bifallas såvitt avser den del av den fjärde grunden som rör förekomsten av en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen när det gäller rådets justering av det exportpris som tillämpades av Sepco inom ramen för transaktioner omfattande rör tillverkade av NTRP. Förstainstansrätten finner att denna del av grunden i övrigt, det vill säga såvitt avser justeringen av det exportpris som tillämpades av Sepco inom ramen för transaktioner omfattande rör tillverkade av Niko Tube, inte kan läggas till grund för ett bifall av talan.

Huruvida rätten till försvar och motiveringsskyldigheten har åsidosatts

— Parternas argument

198 Inom ramen för den sjätte grunden har sökandena gjort gällande att deras rätt till försvar åsidosattes genom att skrivelsen av den 16 juni 2006 och faxet av den 26 juni 2006, vilka båda mottogs den 27 juni 2006, innehöll nya omständigheter som syftade till att visa att Sepco inte var en exportavdelning inom sökandena. Sökandena har även gjort gällande att artikel 253 EG åsidosattes genom att den angripna förordningen inte på ett tillfredsställande sätt bemötte sökandenas argument avseende denna fråga.

199 Rådet har hävdat att kommissionen lämnade förklaringar till den ifrågavarande justeringen i den andra handlingen med slutliga uppgifter av den 24 april 2006. Sökandena har gjort gällande att skrivelsen av den 16 juni 2006 och faxet av den 26 juni 2006 innehåller nya faktiska omständigheter, men de har inte preciserat vare sig vad dessa faktiska omständigheter består i och på vilket sätt de var nya. Vad slutligen gäller det påstådda åsidosättandet av artikel 253 EG, har frågan om avdraget från Sepcos försäljningspris för ett belopp som motsvarar en provision behandlats i den angripna förordningen, närmare bestämt i punkt 132, samt i den första handlingen med slutliga uppgifter av den 27 februari 2006, i den andra handlingen med slutliga uppgifter av den 24 april 2006 och i faxet av den 26 juni 2006.

— Förstainstansrättens bedömning

200 Det är mot bakgrund av den rättspraxis som angetts ovan i punkterna 64 och 146 som det påstådda åsidosättandet av rätten till försvar ska prövas. Enligt denna rättspraxis ska de berörda parterna i ett antidumpningsförfarande erhålla uppgifter om de väsentliga omständigheter och överväganden som ligger till grund för en planerad rekommendation till institutionen om införande av slutgiltiga antidumpningstullar. Vidare ska de berörda parterna erhålla uppgifterna vid ett datum då det fortfarande var möjligt för den att yttra sig innan den angripna förordningen antas (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom i det ovan i punkt 146 nämnda målet Champion Stationery m.fl. mot rådet, punkt 83, och av den 28 oktober 2004 i mål T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, REG 2004, s. II-3663, punkt 330).

201 I förevarande fall har sökandena i huvudsak gjort gällande att de i ett sent skede erhöll uppgifter om skälen till justeringen enligt artikel 2.10 i i grundförordningen. Förstainstansrätten konstaterar att de berörda parterna i ett antidumpningsförfarande har rätt att erhålla uppgifter inte bara om det förhållandet att en justering har gjorts vid jämförelsen av normalvärdet och exportpriset i enlighet med artikel 2.10 i grundförordningen, utan även om skälen till att denna justering gjordes. Uppgifterna om justeringen och skälen till varför den gjordes är av väsentlig betydelse, eftersom en sådan justering direkt påverkar antidumpningstullarnas storlek. Enbart ett meddelande till berörda parter om att en justering har gjorts, utan att skälen till justeringen anges, kan inte anses tillräckligt mot bakgrund av den ovan i punkterna 64 och 146 angivna rättspraxisen. Det framgår nämligen av denna rättspraxis att gemenskapens

institutioner är skyldiga att lämna de berörda företagen de uppgifter som krävs för att de ska kunna tillvarata sina intressen (domen i det ovan i punkt 64 nämnda målet Al-Jubail Fertilizer mot rådet, punkt 17). Att enbart nöja sig med att meddela sökandena om att en justering har gjorts, utan att ange de skäl som kommissionen anser motiverar en sådan justering, tillåter inte sökandena att ta till vara sina intressen, i synnerhet när det gäller att förklara varför dessa skäl inte är giltiga.

202 I förevarande fall underrättade kommissionen sökandena om sitt beslut att göra en justering av det exportpris som tillämpas av närstående importörer – vilka Sepco tillhörde – genom den första handlingen med slutliga uppgifter av den 27 februari 2006. Som framgår av denna skrivelses lydelse gjordes justeringen i enlighet med artikel 2.9 i grundförordningen och bestod i ett avdrag för alla kostnader som uppkommit mellan import och återförsäljning och för en vinstmarginal.

203 I den andra handlingen med slutliga uppgifter av den 24 april 2006 underrättade kommissionen sökandena om att justeringen, såvitt avser försäljningen till gemenskapen för vilken Sepco varit verksam, i själva verket hade genomförts enligt artikel 2.10 i i grundförordningen och inte enligt artikel 2.9 i grundförordningen, såsom hade angetts av misstag i den första handlingen med slutliga uppgifter. Det angavs vidare att avdragsbeloppet förblev oförändrat. Kommissionen lämnade däremot inte någon motivering till att artikel 2.10 i i grundförordningen var tillämplig i förevarande fall.

204 I skrivelsen av den 4 maj 2006 underrättade sökandena kommissionen om att de ansåg att det var av väsentlig betydelse att kommissionen visade att Sepcos verksamhet liknar verksamheten för en agent som arbetar på provisionsbasis.

205 Det var först i faxet av den 26 juni 2006 som kommissionen förklarade varför den ansåg att dessa funktioner liknade funktionerna för en agent som arbetar på provisionsbasis och att en justering i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen således var motiverad. Kommissionen angav härvidlag tre omständigheter, vilka har återgetts ovan i punkt 182. Förstainstansrätten konstaterar följaktligen att kommissionen, vilket bekräftades av rådet vid förhandlingen, inte hade lämnat sökandena några som helst uppgifter angående skälen till att den ansåg att en justering i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen var motiverad, före faxet av den 26 juni 2006.

206 Det framgår av handlingarna i målet att detta fax mottogs av sökandena kl. 19.06 den 26 juni 2006, vilket, såsom sökandena har påpekat, var utanför kontorstid. Förstainstansrätten konstaterar således att sökandena fick del av denna handling den 27 juni 2006, det vill säga dagen för antagandet av den angripna förordningen.

207 Förstainstansrätten konstaterar mot denna bakgrund att sökandena inte kunde ta del av de omständigheter som kommissionen anfört som skäl till den justering som gjorts enligt artikel 2.10 i i grundförordningen vid en tidpunkt då det fortfarande var möjligt för dem att yttra sig i detta avseende före rådets antagande av den angripna förordningen.

208 En sådan felaktighet som begåtts av kommissionen kan endast utgöra ett sådant åsidosättande av rätten till försvar som motiverar att den angripna förordningen ogiltigförklaras om sökandena har styrkt, inte att förordningen skulle ha fått ett annat innehåll, utan att de bättre skulle ha kunnat säkerställa sitt försvar om denna felaktighet inte förelegat (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 134 nämnda målet Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mot rådet, punkt 71). I förevarande fall är det därför nödvändigt att fastställa huruvida sökandena har visat att skulle ha haft en möjlighet, om än begränsad, att påverka det administrativa förfarandet så att utgången blev en annan, om de hade underrättats om omständigheterna i faxet av den 26 juni 2006 i ett tidigare skede.

209 Förstainstansrätten påpekar att kommissionen, såsom nämnts ovan i punkt 182, i det fax som skickades till sökandena den 26 juni 2006 angav tre omständigheter till stöd för slutsatsen att Sepco utövade funktioner som liknar funktionerna för en agent som arbetar på provisionsbasis. Det har emellertid ovan i punkterna 185–188, på grundval av de argument som sökandena har anfört i målet vid förstainstansrätten, visats att dessa tre omständigheter inte kunde betraktas som indicier som gjorde det möjligt att fastställa vare sig att Sepco utövade funktioner som liknar funktionerna för en agent som arbetar på provisionsbasis, eller att Sepco och NTRP inte utgör en enda ekonomisk enhet. Förstainstansrätten konstaterar således att sökandena har styrkt att en underrättelse i ett tidigare skede av innehållet i faxet av den 26 juni 2006 skulle ha gjort det möjligt för dem att försöka visa nämnda förhållande före antagandet av den angripna förordningen, och därmed att styrka påståendet att kommissionen inte förfogade över några konkreta omständigheter till stöd för att vidta den omtvistade justeringen.

210 Om kommissionen således inte skulle ha gjort sig skyldig till någon felaktighet, skulle sökandena, i rätt tid, ha kunnat göra gällande argument som de inte kunde framföra på grund av kommissionens försenade underrättelse av de ifrågavarande uppgifterna. De skulle således bättre ha kunnat säkerställa sitt försvar och i förekommande fall ha påverkat förfarandet så att utgången blev en annan.

211 Förstainstansrätten finner att talan ska bifallas såvitt avser den del av den sjätte grunden som rör ett åsidosättande av rätten till försvar när det gäller justeringen som gjorts i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen.

212 Vad gäller det påstådda åsidosättandet av motiveringsskyldigheten kan ett sådant påstående inte vinna framgång i förevarande fall. Det framgår nämligen av den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 65 att rådet inte är skyldigt att i motiveringen till förordningen ta ställning till alla de faktiska och rättsliga omständigheter som berörda parter åberopar under det administrativa förfarandet. Det krävs för övrigt inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom kraven på motivering ska bedömas med beaktande av bland annat det sammanhang som rättsakten ingår i.

213 Förstainstansrätten påpekar att även om kommissionen i skäl 132 i den angripna förordningen endast kortfattat redogjorde för skälen till justeringen i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen, framgår det av det ovanstående att kommissionens fax av den 26 juni 2006 innehöll en utförlig motivering av vilken skälen för att vidta denna justering framgick.

214 Förstainstansrätten finner således att den del av den sjätte grunden som avser ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten, vad gäller den justering som gjorts i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen, är ogrundad och kan således inte läggas till grund för ett bifall av talan.

Sökandenas erbjudande om åtagande

215 Den femte grunden samt en del av den sjätte grunden rör det förhållandet att kommissionen har avslagit sökandenas erbjudande om åtagande.

216 Enligt sökandena innebar avslaget att rådet

— åsidosatte icke-diskrimineringsprincipen (femte grunden), och

— åsidosatte motiveringsskyldigheten (sjätte grunden).

Huruvida icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts

— Parternas argument

217 Sökandena har inom ramen för den femte grunden gjort gällande att de blivit föremål för diskriminering.

218 Diskrimineringen har uppkommit till följd av att kommissionen, trots att den inledde separata förhandlingar med producent/exportörerna i Rumänien i syfte att få till stånd ett godtagbart erbjudande om åtaganden, det vill säga omfattande ett begränsat antal produkter och kvantitativt begränsat, inte underrättade övriga producent/exportörer om möjligheten att inkomma med ett sådant erbjudande om åtagande som är begränsat såvitt avser omfattning och kvantitet.

219 Dessutom har diskriminering ägt rum genom att det i den angripna förordningen i skäl 248 konstateras att det föreligger problem som är hänförliga till erbjudandet om åtaganden i allmänhet, men sedan i skäl 251 anges att dessa problem inte rör de rumänska producenterna. Sökandena har i detta avseende påpekat att hänvisningen till åtagandenas tillfälliga art vad gäller de rumänska producenterna inte alls förklarar varför ett erbjudande om åtagande omfattande en begränsad period inte skulle ha kunnat godtas för sökandena med hänsyn till att åtagandenas begränsade omfattning och giltighetstid skulle ha kunnat undanröja vissa problem av allmänt slag.

220 För att bemöta de argument som framförts av sökandena har rådet gjort gällande att det bestrider det förhållandet att kommissionen godtagit erbjudanden om åtagande från rumänska exportörer och har hävdat att detta innebär ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen.

221 Vad för det första gäller det påstått rättsstridiga godtagandet av erbjudanden om åtagande från de rumänska exportörerna, har rådet hävdat att frågan om huruvida beslutet att avslå sökandenas erbjudande om åtagande var lagenligt inte påverkas av det påstått rättsstridiga godtagandet av erbjudanden om åtagande från de rumänska exportörerna.

222 För det andra har rådet bestridit påståendet om ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen. Härvid anser rådet för det första att sökandena har haft möjlighet att göra ett åtagande som omfattar ett begränsat antal produkter. Eftersom sökandena varken har lämnat något sådant erbjudande eller ett erbjudande om åtagande som omfattar ett lägsta importpris på en tillräckligt hög nivå, skiljer sig deras erbjudande till sin art från ett erbjudande som omfattar ett lägsta importpris på en tillräckligt hög nivå eller som uppfyller andra villkor, såsom en begränsad giltighetstid och ett begränsat antal berörda produkter.

223 Rådet har härvid för det andra hävdat att kommissionen med rätta fastslog att den särskilda situation som gällde för de rumänska exportörerna var tillräcklig för att avhjälpa de problem i allmänhet som åtagandena gav upphov till.

— Förstainstansrättens bedömning

224 I artikel 8.3 i grundförordningen anges att ”[å]taganden som erbjudits behöver inte godtas om det är praktiskt svårt att tillämpa dem, till exempel om antalet faktiska eller möjliga exportörer är alltför stort eller av andra skäl, inbegripet skäl av allmänpolitisk

karaktär”. Det framgår således av denna artikel att kommissionen kan beakta alla slags faktiska omständigheter vid bedömningen av erbjudandet om åtagande.

225 Det framgår vidare av rättspraxis att det inte finns någon bestämmelse i grundförordningen som innebär en skyldighet för gemenskapsinstitutionerna att godta erbjudanden om åtagande som avser priser som fastställts av de ekonomiska aktörer som ingår i den undersökning som föregått fastställandet av antidumpningstullar. Tvärtom framgår det av nämnda förordning att frågan om huruvida sådana åtaganden är godtagbara bestäms av institutionerna inom ramen för deras utrymme för skönsmässig bedömning (se, för ett liknande resonemang, angående artikel 10 i rådets förordning (EEG) nr 3017/79 av den 20 december 1979 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 339, s. 1), vars normativa innehåll i huvudsak är identiskt med lydelsen i artikel 8 i grundförordningen, domstolens dom av den 7 maj 1987 i mål 255/84, Nachi Fujikoshi mot rådet, REG 1987, s. 1861, punkt 42).

226 När gemenskapsinstitutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning har iakttagandet av de garantier som ges av gemenskapens rättsordning i de administrativa förfarandena en än mer grundläggande betydelse, och dessa garantier omfattar bland annat icke-diskrimineringsprincipen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 38 nämnda målet Shandong Reipu Biochemicals mot rådet, punkt 63).

227 Enligt rättspraxis innebär icke-diskrimineringsprincipen att lika situationer inte får behandlas olika och olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (förstainstansrättens dom av den 17 juli 1998 i mål T-118/96, Thai Bicycle mot rådet, REG 1998, s. II-2991, punkt 96).

228 Eftersom kommissionen har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att godta eller avslå ett prisåtagande och får beakta alla de faktiska omständigheter som berör ett sådant erbjudande, måste dessa faktiska omständigheter vara strikt jämförbara för att det ska kunna konstateras att det är fråga om ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen.

229 I förevarande fall har sökandena inte ifrågasatt giltigheten av de åtaganden som de rumänska producent/exportörerna har erbjudit och som godtagits av kommissionen. De anser dock att de har diskriminerats genom att de behandlades annorlunda i förhållande till hur de rumänska producent/exportörna behandlades. Förstainstansrätten konstaterar dock att sökandena inte vid något tillfälle har förklarat på vilket sätt deras situation var jämförbar med situationen för de rumänska producent/exportörerna, utan de har endast beskrivit de omständigheter som de anser utgör en sådan diskriminering.

230 Förstainstansrätten påpekar att det under alla omständigheter enligt artikel 8.1 i grundförordningen utgör ett väsentligt villkor för att kommissionen ska kunna godta ett erbjudande om åtagande att ”en exportör … frivilligt gör [ett åtagande] att ändra sina priser eller att upphöra med export till dumpade priser”. Det framgår emellertid av handlingarna i målet att den främsta anledningen till att kommissionen avslog sökandenas erbjudande om åtagande var att de lägsta importpriser som sökandena erbjöd inte var tillräckliga för att undanröja de skadliga verkningarna av dumpningen. Däremot framgår det av rådets inlagor att kommissionen ansåg att de lägsta importpriser som de rumänska producent/exportörerna erbjudit var tillräckliga för att undanröja dumpningens skadliga verkningar.

231 Förstainstansrätten konstaterar således, i likhet med vad rådet har anfört, att eftersom sökandena inte lämnade ett erbjudande om åtagande med ett lägsta importpris som var tillräckligt högt, var deras erbjudande till sin art annorlunda i förhållande till varje erbjudande som innebär ett lägsta importpris som är tillräckligt högt. Denna slutsats påverkas inte av sökandenas övriga argument, i synnerhet argumenten angående kommissionens underlåtenhet att föreslå för sökandena att de skulle inge ett erbjudande om åtagande som är tidsmässigt och kvantitativt begränsat.

232 Förstainstansrätten finner således att den femte grunden är ogrundad och att denna således inte kan läggas till grund för ett bifall av talan.

Huruvida motiveringsskyldigheten har åsidosatts

— Parternas argument

233 Inom ramen för den sjätte grunden har sökandena gjort gällande att den angripna förordningen inte innehåller en tillräcklig motivering som svar på sökandenas argument angående den diskriminerande behandlingen med anledning av prisåtagandet.

234 Enligt rådet har denna fråga behandlats i den angripna förordningen, i den andra handlingen med slutliga uppgifter av den 24 april 2006, i skrivelsen av den 30 maj 2006 och i faxet av den 26 juni 2006.

— Förstainstansrättens bedömning

235 I skälen 246–257 innehåller den angripna förordningen en fullständig redogörelse för skälen till att de rumänska producent/exportörernas erbjudande om åtagande godtogs medan övriga bolags erbjudande om åtagande, inbegripet sökandena, avslogs.

236 Dessutom hade kommissionen redan delvis motiverat sin ståndpunkt i skrivelsen av den 30 maj 2006 och i faxet av den 26 juni 2006.

237 Mot bakgrund av det ovanstående finner förstainstansrätten således att den del av den sjätte grunden som avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten som rör sökandenas erbjudande om åtagande, är ogrundad och att denna således inte kan läggas till grund för ett bifall av talan.

Huruvida försäljningskostnader, administrationskostnader och SPIG Interpipes övriga allmänna kostnader har behandlats på ett riktigt sätt

Parternas argument

238 Inom ramen för den sjätte grunden har sökandena gjort gällande att den angripna förordningen innehåller en otillräcklig motivering när det gäller avdrag för SPIG Interpipes allmänna kostnader, administrationskostnader och försäljningskostnader.

239 Rådet har påpekat att eftersom sökandena inte har redogjort för vilken som är den aktuella frågan, är det uppenbart att grunden som avser ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten i detta hänseende saknar stöd.

Förstainstansrättens bedömning

240 Enligt artikel 21 första stycket i domstolens stadga, som är tillämplig på förstainstansrätten enligt artikel 53 första stycket i nämnda stadga, och artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler ska varje ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan och en kortfattad framställning av grunderna för denna. Dessa uppgifter ska vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden ska kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten ska kunna pröva talan. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning krävs, för att en talan ska kunna tas upp till sakprövning, att de väsentligaste faktiska och rättsliga förhållanden som talan grundas på åtminstone kortfattat, men på ett konsekvent och begripligt sätt, framgår av innehållet i själva ansökan (förstainstansrättens dom av den 6 maj 1997 i mål T-195/95, Guérin automobiles mot kommissionen, REG 1997, s. II-679, punkt 20, och av den 3 februari 2005 i mål T-19/01, Chiquita Brands m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-315, punkt 64).

241 Förstainstansrätten konstaterar, i likhet med vad rådet har anfört, att sökandena inte på ett tillräckligt klart och precist sätt har redogjort för argumentet angående avdraget för SPIG Interpipes allmänna kostnader, administrationskostnader och försäljningskostnader, vilket sökandena anser att rådet inte har besvarat.

242 Förstainstansrätten konstaterar således att den del av den sjätte grunden som avser behandlingen av SPIG Interpipes allmänna kostnader, administrationskostnader och försäljningskostnader inte kan tas upp till sakprövning.

243 Av det ovanstående följer, och särskilt av slutsatserna ovan i punkterna 190, 197 och 211, att den angripna förordningen delvis ska ogiltigförklaras med anledning av att de berörda institutionerna har vidtagit en justering av Sepcos exportpris.

Rättegångskostnader

244 Enligt artikel 87.3 i förstainstansrättens rättegångsregler kan rätten besluta att kostnaderna ska delas eller att vardera parten ska bära sin kostnad, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter.

245 I förevarande mål har sökandenas yrkande om ogiltigförklaring delvis vunnit bifall. Förstainstansrätten finner efter en skälighetsbedömning av omständigheterna i målet att rådet, förutom sin egen rättegångskostnad, ska bära en fjärdedel av sökandenas rättegångskostnader och att dessa ska bära tre fjärdedelar av sina rättegångskostnader.

246 Enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna ska kommissionen bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande:

1) Artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 954/2006 av den 27 juni 2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa sömlösa rör av järn eller stål med ursprung i Kroatien, Rumänien, Ryssland och Ukraina, om upphävande av rådets förordning (EG) nr 2320/97 och rådets förordning (EG)

nr 348/2000 och om avslutande av interimsöversynen och översynen vid giltighetens utgång av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland och Rumänien och om avslutande av interimsöversynen av antidumpningstullarna på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bland annat Ryssland, Rumänien, Kroatien och Ukraina, ogiltigförklaras i den mån den antidumpningstull som fastställts för export till Europeiska gemenskapen av produkter som tillverkas av Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) och Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), överskrider den antidumpningstull som skulle ha varit tillämplig om det inte hade gjorts en justering av exportpriset med hänsyn till en provision som utgick när försäljningen ägde rum genom den närstående handlaren Sepco SA.

2) **Talan ogillas i övrigt.**

3) **Rådet ska bära såväl sin rättegångskostnad som en fjärdedel av sökandenas rättegångskostnader. Kommissionen ska bära sin rättegångskostnad.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 mars 2009.

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser . . . . . II - 392

Bakgrund till tvisten . . . . . II - 396

Förfarande och parternas yrkanden . . . . . II - 400

Rättslig bedömning . . . . . II - 402

Beräkningen av normalvärdet . . . . . II - 403

Huruvida det skett en uppenbart oriktig bedömning . . . . . II - 404

— Parternas argument . . . . . II - 404

— Förstainstansrättens bedömning . . . . . II - 406

Huruvida icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts . . . . . II - 411

— Parternas argument . . . . . II - 411

— Förstainstansrättens bedömning . . . . . II - 411

Huruvida rätten till försvar och motiveringsskyldigheten har åsidosatts . . . . . II - 413

— Parternas argument . . . . . II - 413

— Förstainstansrättens bedömning . . . . . II - 413

Följderna av att gemenskapsproducenternas närstående bolag inte besvarat frågeformulären . . . . . II - 415

Huruvida artikel 3.2–3.7 i grundförordningen har åsidosatts . . . . . II - 416

— Parternas argument . . . . . II - 416

— Förstainstansrättens bedömning . . . . . II - 420

Huruvida icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts . . . . . II - 429

— Parternas argument . . . . . II - 429

— Förstainstansrättens bedömning . . . . . II - 430

Huruvida artikel 19.3 i grundförordningen har åsidosatts . . . . . II - 432

— Parternas argument . . . . . II - 432

— Förstainstansrättens bedömning . . . . . II - 432

Huruvida artikel 5.4 i grundförordningen har åsidosatts . . . II - 437

— Parternas argument . . . II - 437

— Förstainstansrättens bedömning . . . II - 437

Huruvida rätten till försvar och motiveringsskyldigheten har åsidosatts . . . II - 438

— Parternas argument . . . II - 438

— Förstainstansrättens bedömning . . . II - 439

Justeringen av Sepcos försäljningspris . . . II - 443

Huruvida rådet gjort en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 i i grundförordningen . . . II - 444

— Parternas argument . . . II - 444

— Förstainstansrättens bedömning . . . II - 448

Huruvida det gjorts en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.10 första stycket i grundförordningen . . . II - 452

— Parternas argument . . . II - 452

— Förstainstansrättens bedömning . . . II - 453

Huruvida rätten till försvar och motiveringsskyldigheten har åsidosatts . . . II - 454

— Parternas argument . . . II - 454

— Förstainstansrättens bedömning . . . II - 455

Sökandenas erbjudande om åtagande . . . II - 459

Huruvida icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts . . . II - 460

— Parternas argument . . . II - 460

— Förstainstansrättens bedömning . . . II - 461

Huruvida motiveringsskyldigheten har åsidosatts . . . II - 464

— Parternas argument . . . II - 464

— Förstainstansrättens bedömning . . . II - 464

Huruvida försäljningskostnader, administrationskostnader och SPIG Interpipes övriga allmänna kostnader har behandlats på ett riktigt sätt . . . II - 465

Parternas argument . . . II - 465

Förstainstansrättens bedömning . . . II - 466

Rättegångskostnader . . . II - 467